د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

کتاب پېژندنه:

نوم : د باد په کنډوالو کې

وېناوال : کاوون توفاني

مهتمم : عبدالهادي هادي

چاپ شمېر : ۵۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۱ لمیز/ ۲۰۰۲ م

کمپوزر : ذشفق

د پښتې خطاط : استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځاي

دانش کتابتون، قصه خوانی بازار، پیښور

د سریزې په ځای

دمینی په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې د هیلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپیرۍ په څنګ وځنګیدم.

بیا مې د تیږو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مینې په نوم ،

دزړه په وینو دیوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپیروشګو ، دګلونو دپښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهیرکې ،

دسرو غټیو دمزار خیلې ته ودریدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کیدل

په یوې اوښکې ،

په یوې ورستنۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه.

چې دغمونو دڅپر کې وروستۍ پاڼې ته وروستی ټکی شي

خوته به وایې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تېر شین شو د نارنجو په خای ،

ماته د شنو ونو د مړینې افسانه یاده شوه ،

او زړه مې وټوکیده ،

لوی شو ،

بیرته ورژیده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

د باغ په ونو وغوړیده.

د کوم بې نومه ، نا څرګنده «چا» خبرو مې په غوږ کې انګا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګیږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وریږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چیغو چیغو ژاړي،

سیند ونه ساه ورکوي،

او چپه کېږي غرونه،

او بیا له کومهنا ځرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چې رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چې بادونه تړي،

یو لاس راوزي، چې له ډاره یې، د تبر خوله کې ژبه سوزي "

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو څانګو د مرغیو ځالې ونړېدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو څاڅکی ونه څڅېده

له ناځرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپليو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

دمينې شرط

ماته يادشي چې ته پيغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځيدلې

ټول وجود مو اور دمينې و، نيولی

له ليمو نه مو سپرغۍ پورته کيدلې

پسرلی و ،

دنيا ټوله ښايسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شيندلي وو ،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مينه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تا مې لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چې اول مې تور پيکي ته ،

سورګل ،

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

اوسورګل ،

زموږ د ځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سروګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې اومیرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکې ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتيځلي ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی
چې اور نفسه سارایي بادونه ،
بیرته ستنیږي د سارا غیږې ته.
کوترې خوب لیدلی
چې دلیندیو فصل ،
پرون ړلی وواهه
او نن ، د کلي بزګر
خپلو پټیو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب لیدلی
چې د چنار لوڅه ، لغړه ونه ،
بیل په تنکیو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده د کلي دویالې له پاسه
د توت دونې په بر بنډه څانګه ،
او په اوبو کې د لیدلي خوب تعبیر لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

دړلۍ هینداره

میـــــکدي تــه يې مخشر په اوړو راووړ

چي زاهــد د تــــوبـــو غر په اوړو راووړ

څه تـــا ثـيــر دی د ډېوې په سره لمبه کې

چــــې پتنګ ورته خپل سر په اوړو راووړ

داشنـــا په غم مې کسي دواړه سپين شول

سيــــل د اوښکـــو مي نظر په اوړو راووړ

دزړه شمـه بــه يــې بــله کړمه لار کي

کـه د شپــي مــړی سحر په اوړو راووړ

يـــوه ځــاڅـــکي سـمنــدر په اوړو راووړ

دا فق لمنه ســـره پـــه وينـــو ښـــکاري

تـــورو وريځو زخمي لمر په اوړو راووړ

د لته جوړه قـــتـلګا ه ده د غـو تــيـــو

سره غاتو ل ورته خپل سر په اوړو راووړ

١٣٧١/غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګیــن ګلـــونـــه،رژوي

وږمـــې پـــرون راوړی و پـــیـغام د غــــوړیدو

نن تـــوره سېلۍ راغله، بـــهـــارونـــه رژوي

یو بـــاددی را الوتی لـــه ســـرا بـــه دوعـــدو

په شـونډو د جانان مې څـــوابـــونـــه، رژوې

د حسن له جلوي نـــه يـــې زاهــــد نـــه دی خبر

ســـجـــدې پـــیـــکه کوي او ایمانونـــه رژوي

راوو ت لــــه مـــســـجـــده، شو دېره په خرابات

دخــــم پـــه پښـــو کي غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ویـــره لـــه سکــــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـــه خمـــارونـــه رژوي

ښکر یږي چې تش یاد یې هم،په ما نه دی پېرزو

رقیب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي يې بیا ستوري شول رابر

شوګیر یې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خـــو له زړه مې وینی څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا یې ډکر

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مـجبوري ده، درنه ځمه

په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه

ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه

راتــه پــيــښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

غلې نغمې

پــــه بـڼو ستوري زنګـــــوم داشنا کلي ته ځم
سترګې په لاره غــوړم ، دآشــنـــا کلي تـــه ځم
کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې
رقيـــبـه ، کږې بـــاروم ، دآشــنـــا کلي ته ځم
پــــــه شـــپو لـړلي سرګردانه مسافر وختونه
ورو ، ورو له سره تيروم ، دآشـــنـــا کلي ته ځم
ريښې ريښې ګريوان مې لاړو درقيـب ګوتوکې
دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـــي تـــه ځم
بلبل له غـــرږه بيګانه ، ګل لــه بلــبـــلــه پردی
غـــلـې نـغـمـې مـــې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري /۱۹۹۴ آلمان

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپــــه ده
دزړه په کور مې دغمونو شپــــه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
ديار په زلفو دګلــــونو شــپــه ده
دايې خندا په اننګــو کــې ويــده
که په ککو يې دنـا زونــو شپـــه ده
وچ او لا نده پکې په ګډه سوځـــي
زموږ په کلي داورونــو شپـــه ده
دلمر پـــه څنو کې خځلې زانـــګي
پـــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده
نـه شنه خنــدا نه تبســـم دګلــــو
په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده
ونـــې له ويـــــرې تنفس نه کوي
شپـــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده
ټوله دنــــيا درڼا ســـين کې لامبي
زموږ په بــــرخه ، دعمرونو شپه ده
ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

آلمان ـ ۱۹۹۳/۸/۶

لولۍ دنیا

بیا یې خــوا ږه خــوا ږه یادونه په ما لوبې کوي
بــیـا یــې خــنــدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي
بــیـا مــې ریــښې ریــښې لمنه له اغزو ډکه ده
بــیـا دخــزان سیــلۍ دګل پــه خندا لو بې کوي
بیا مې ځلیږي دښو پــه ســر لــړزانــده ستوري
بیا مې دتو رې شپــې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مــغــل کاتــه یــې هیروي رانه انګریــز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبــې کــوي
خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تـــږی
بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي
کلـــه دمـا ، کلــه دتـا ، کلـه دبل غـیږه کې
لولۍ دنیا ده ، هم په ما هــم په تا لوبـــې کوي
دزړه ټو ټې ټو ټې ښیښه مې دا شنـا په لاس کې
لکه ماشوم یې دشــغـلو په ځــــلا لـــوبـــې کـــوي

هغه چې وژني مې په مـــړي مــې هـــم هــغـه ژاړي

شــهـــيده ســاه مــــې د قـــاتــل پــه ژړا لــوبـې كوي

ګلبو يه زلـفـې يــــې خـــورې ورې دبـــاد پــــه اوږو

لكه قصې دمينتوب چـې پــه چا لـــوبـــــې كـــوي

نـــه مــې ماضـــي په شــغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نـــن مـــې لـــوګـــــى پـه صبا لوبې كوي

آلمان ۶ /مارچ/ ۱۹۹۴

دوينو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه ګل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوټۍ خاندي
نه ګلونه په صحرا شته .

* * *

نه د غرولمنې شنې شوې
نه شپونکی نه یې شپیلۍ شته
نه د میږو قطارونه
نه کوچی نه یې کیږدۍ شته

* * *

نه د مشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بیدیا په ګلو پټه ،
نه سپیره چمن سمسور شو .

* * *

نه په غرونو غوړېدلي
شنې قالینې د شنیلیو
نه له ونو پورته کیږي
آوازونه د مرغیو

* * *

نه د شنو ویالو په غاړه ،
ټوکیدلي سره ګلونه
نه په دښتو کې بلیږي
دغا ټولو څراغونه

* * *

نــــه هيـــلۍ پـــه هـــوا راغلې
نــــه د زانـــو زنـځيــرونـــه
نــــه آواز د تـــوتـــکـيـــو
نــه د ســاچـو پــــروازونـــه .
* * *

نــه د نـيـمـو شـپـو سنـدرې
نــــه هـــی هـــی د کاروانــونـــو
نــه شوګير د عـــاشـــقـــانـــو
نــــه تـــودو خـــــه د عشقونو .
* * *

نــــه بــريښنــا د سپينـــو ليچو
نه د شنو بنګړيـو شـور شـتـــه
نــــه ځــلا د بـــارخـــوګانـــو
نـــه د سرو مـــچکو اور شته .
* * *

پسرلی پــــه وطــــن راغـــــی ،
خـــو نـــه ګل او نـــه بـلبل شته
نــــه د پـــيـغلو خنـــدا ګانـــې
نــــه ګـــلونـــه په اوربل شته .
* * *

نـــــه د دريـــاب د رياب صهبا شته
نــــه ځــپې ځــــپې مستي شته
نـــه جــنـــون د تـــودو غــيرو
نـــه د مـــينـــې ليـــوني شـــته .
* * *

نـــه خــــوشــحـــال تـــوره تړلې
د افــغــان د نـــنـګ لـــه پـــاره
نـــه ولـــس لښـــکرې ايستي

دمغل اورنګ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پياله نسکوره
دبابا پګړۍ ده جړه ،
ابۍ ناسته ده سر توره .

* * *

دکابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .

* * *

دبخدي په کنډوالو کې
دکارغانو شورماشور دی
دهري په ديوالونو ،
دګونګانو وزر خپور دی .

* * *

درستم دتخت له پاسه
ګيدړ نقل دزمري کا
دګربت په آشيانه کې
ټپوس ناست دی سروري کا .

* * *

دهلمند په ورشوګانو
داغزيو باران ووري
دزاړه بست په مانيو
دسرو وينو ګلان ووري .

* * *

لــه ګلـــزاره نـــنـګـرهـــاره
دګلـــونـــو ځـلا تـلـلـې
دروښـــان پـــه کـالـه ویردی
د خـــوښـــیـو لـــیـلاتـلـلـې .

* * *

دنـارنـجـو ستـونـي غوځ دي
دښوون ښـاخـونـه پـرې دي
دبـــلبـــل ژبــه ګــونګــۍ ده ،
دبـــورا وزرونـــه پـــرې دي

* * *

الـــیـــنګار په اور کـــې سوزي
الیشـــنـګ پـــه اور کې سوزي
دود جګیـــړي لـــه پـــامیـــره ،
لوی ســالنګ په اور کې سوزي .

* * *

د پـــــردي بــهـــار وړمـــې دي
راچلـــیـــږي پـــه وطـــن مـــې
دغـــلیـــم دفـــــکـــــر دوړې
راخوریـږي پـــه وطـــن مـــې .

* * *

پـــه عـــزت پـوري مـو خاندي
سپـــــکاوی مـــو د شـــملو کا
سپینوي مـــو ، تـــوروي مـــو
مسخرې مـــو پـــه پـښتو کا .

* * *

دې بهـــار بهـــار وطـــن کـــې
اوس خـــزان خـــزان میـشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیـــوادکـــې ،

داغـزو کاروان مــیشتـــه دی .

*　*　*

دې خـــنـدا خندا هیواد کـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نــغمــه خامــوشــه
دمـــرګــونـــو واویـــلا ده .

*　*　*

هـــره شـپــه لــه شنــه آسمانه
ستـــوري لـــویـــږي ،رانــړیږي
درنــــــا دبــام لــه پــاســه
دتـــیــارو ډمـــې نــخیـــږي .

*　*　*

شـــبنــم ســـور دی ، ړلی سره ده
چمن ســـور دی ، بیدیا ســـره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســـره ده.

*　*　*

بـــیـــا د ویـــنــو پـــســرلی دی
بـــیــا دویـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــیـــا دویـــنـــو غوټۍ خاندي
.بـــیــا د وینـــو ســـره ګلـــونه

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

درنها په بنهو

دمجنون دزړه تـنهـاکه ، دليلا پـه بـنهـو زانـګم
ثاڅکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا په بنهو زانـګم
دپـرون سپـيره يــادونه ، دسبـا زرغونې هيلې
دزخـمـې مـاضــې پيغوريم ، دسبا په بنهو زانګم
داميد پـــلوشه تـتــه ، دتـيـارو ډيـــوه روښانه
په دې تکه توره شپه کې ، درنهـا پـه بـنهـو زانـګم
دحسين سا قي تر څنګه ، صهبا پـيــاله نـسکوره
دلمبو دخدای په وړانــدې ، دګنـاه په بنهو زانګم
دخندا په اوږو وړمــه ، جـنـــا زې مــې دخوښيو
دماتم په لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنهـو زانـګم
هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر پـه زنـګانه يم
هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـيـا په بنهو زانګم
په مذهب دبد مستۍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم
خـم په سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا په بنهو زانګـــم

آلمان /مې /۱۹۹۳

د شپې په څنو کې

یو ځلې بیا لړ ښکاره شه ، زلفې وښوروه

د حسرتونو میلمنه شه ، زلفې وښوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تیروم

د لمر خاته دوخت شغله شه ، زلفې وښوروه

یوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شړې پاتې

د زلیخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون

ته د صهبا ډکه پیاله شه رلفې وښوروه

لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه

ته د یادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه

سپلې دمنې باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي

د پسرلي خوږه ورمه شه ، زلفې وښوروه

ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټیټ نه کړې چاته

زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

داغز په څوکو

دايې دوصل ، انـتـــظار بـــاســـم
کـه داغـــزو پـــه څـــوکو لار با سـم
په سر ورځمه په پـــښـــو ورځـــمــه
دا ځل آرمان مې د ديـــدار باســـم
نن يې ساقي راته په خم کــــې راکه
چـــې دتـــمام عــمر خـــمار باسم
شـــپه لـــه ماښـــامه تر سهاره پو رې
زړه کـــې تصويـــر مې ددلدار باسم
دخيـــال پـــه ګـــوتو مې دزړه په دړه
انـځور دمينـــې دمـــزار بـــاســـم
تـندې په تشو ســـجدو نه سولـــوم
دعشق نـــاره په ســـر ددار بـا سم
د پر خې سترګو کې هينداري ګورم
پښـــې مـــې دتـيږو له بازار باسم

آلمان نو مبر /١٩٩٢

د دوزخ په څنډو

راشه تر څنګه مــې حسـینـه ســاقي
دزړګي ســـره نـــازنـینـــه ســـاقي
راکه دریاب ، دریـــاب جــامونه راکــه
دعــمــر تــرېې یـم ، خــمــونــه راکـــه
ســـا قــي سکــروټــې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چـــیغې راکه ، شـــور راکه
دخـــم تر څنګه مـــې بسـیا که ســـا قي
داګونګه ژبــه مـــې ګویــا که ســـاقي
دشـــپې پـــه دښته کې مې شپه ده ساقي
شـــپه مـــې دزړه پـــه کور خپره ده ساقي
راکه دمـــیوو سبـــاوون راکـــــه
درنـــا جــام راکــه ژونـــدون راکـــه
راکه دلمـــر غـــوندې روښــانه شـــراب
راکه بــې پـیــله بې پا یــانــه شـــراب
هـغـه شـــراب چـــې پکې ځان ووینم
ځـــلا دحســـن دجـــانـــان ووینـــم
چې پکې هیر کړم دابـــې خونده ژوندون

دابـــې ثــمــره ، بــې ګر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـــک شـــم پکې

* * *

ســـاقــي بـيـا راغــې دغــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښــا مــونــو مــا ښــام

ساقي راځـــه چې زمانـــه بـــله شـــوه

لو مه شوه بـــله اودانـــه بلـــه شـــوه

بيا زوړ زاهـد پـــه تـــوبـــو بـار راغلی

بيـا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مــحتســب دی بـيـا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شــو زنـځير دمـــيـــنې

* * *

ســـاقـــي بـيـــا راغـلـل دخزان بادونه

اورين بـادونـــه دتـــوفـان بـادونـــه

بـــيـــا دوږمـــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـنـدا وچـــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـمه څـيـرې

بیا دبلبل زړه له مـــا تـمـــه څـیـــرې

ساقي را ځه چې میکـــدی بــلې کـــړو

تیاره رابره شــوه ډیـــوې بـــلـــې کـــړو

راځه چــې واړوو خــمــونــه پــه ســر

تــر خـــو ابـــو کـــې سره اورونه په سر

راغــلې غــم دتـــیـــریـــدلـــو نـــه دی

داوړی دیــــــو دمـــړیـــدلـــو نـــه دی

دفلک سـتـرګې ریـــا کاری ستـــرګــــې

درغجنې ستر ګې ګناهکارې ستـــرګې

بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـــکاري

بـــیـــا داورونـو سلسلې ښـــــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـــګې کړو

پټـو مستیو نـــه پـــردې جګې کړو

راځـــــه ویــدې نشې راویښې کړو بیا

بـــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بـــیـــا درنـــدانـو هنګامه جوړه کړو

بـــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

بیا د غوټۍ سترګو کې ناز وګورو

بیا په دانه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غوړېدو سندره

د شنه غزل د ټوکیدو سندره

د مینې لوبه په فکرونو نه شي

په خامو خامو تدبیرونو نه شي

مینه د زړونو بلیدنه غواړي

مینه له سره تیرېدنه غواړي

مینه په اوښکو کې خندا لټوي

مینه سکروټو کې بقا لټوي

راکه د مینې په نوم اور راکه

راکه د تاک د سترګو تور راکه

ساقي له ځانه ورکیدل غواړمه

د میو و جام کې ډوبېدل غواړمه

خندا مې هیره له ژړا نه پردی

له ځانه تللی له دنیا نه پردی

ساقي د لوېې ګناه تور ماتوم

دا دوزخي تنده په اور ماتوم

چا ځان بدل کړ، چا کو څه بدله

څوک د رنگو نو په خم و لمبېدل

څوک د وختونو په باد ورپېدل

څوک مقتدي او ځوک په امام پسې لاړ

څوک په انگور او څوک جام پسې لاړ

څوک یې کعبه څوک بتخانه کې غواړي

څوک یې د سهوې یه سجده کې غواړي

خو:

زه له سجدوو زه له بتانو سترې

زه له دروغجنو امامانو سترې

زه نا آشنا په نا آشنا کلي کې

ستر گې نمجنې د خندا کلي کې

زه گنا هگار زه بې گناه گنا هگار

زه د سپیڅلې اقتدا، گنا هگار

ساقي په میوو کې لمبل غواړمه

د گناه پیتهي سپکول غواړمه

له ځانه تښتم د جانان په هیله

له کوره وځم د بیابان په هیله

زه د دوزخ پــه ځــــنډو ولــو بيدم

زه د جـنــت ګلــو کـــې وســـوزيدم

زه د کوثرو په خيـــال وزنـــګــيـدم

زه د وختنونو پـه ټـــال وزنـــګـيـدم

ما خپله ورکه پيـــدا نـــه کـــړه چېـرته

ما هغه تللې زما نه کـــړه چـــېـــرتــــه

د نور په هيله په تـــيـــارو واوښـــتـم

د ګل پـــه لـــټـه پـــه اغـــزو واوښتم

په سپينو سپينو کـــې تـــور ولـــيـدل

غوښتل مې نور څه، خـــو ما نور وليدل

راکه ساقـي راکه سپېـــځلـــې اوبـــه

د تاک له ســتـرګــو څـــځېـدلې اوبه

راکه چې ويې څښـم لمبـــه، لمبـــه شـــم

اور شم، سکروټه شمه، سره لـــمبه شـم

ساقي راغلـــی يــمـــه وار مـــا تـــوم

ساقي د ټول عـــمـر خـمـــار ما تـــوم

آلمان / اپريل /۱۹۹۳

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

خمکه بوره پاتې ده،

شړشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزګران،

لیندۍ په لاس،

ښکار،

د کوترو کوي.

زه به د ګلو، زیړي، غونچې،

د آشنا،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

ګزمه

د بـاد ګــزمــه ده د بـاران ګــزمــه ده
زموږ پـه کلی د تـوفــان ګـــزمـــه ده
بــیـا مـې د زړه پـــه دي تالا جـونګړه
د غـــم ګـزمـه ده د خپـــګان ګـزمه ده
نــه د ګل بـوی،نــه د بـلبـل سنـــدره
پـــه بــاغ او راغ کـــې د حزان ګزمه ده
تـر څـــو بـــه ژاړي د اغـیــارو ستــم
زړګـــیـه،تـــم شـــه،د جــانـان ګزمه ده
پـــه ګلـو اوری د سکـــروټــو ږلـــــۍ
د خــــدای حــرم کــې د شیطان ګزمه ده
ژاړي پـــه ســـــرو سترګو نیمزالي غوټۍ
پـــه چــمـــن ګـډه د تـــالان ګـزمـه ده
نـــه مـیکده اونـه کعـــبـه پــاتـې شوه
کلـــه د" شیـــخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

اغزني توبې

خــوله يـې له شونډو په سـلام اخـلم

لــه خــپـله بـخـتـه ، انـتقام اخـلم

ســـاقــي تـندی دې راتــه مه ګونـځوه

نـــن يــې له مـستو ستــوګو جام اخلم

زاهــده ستـــا دې وي اغـــزني تــوبې

زه لــه غــو ټـيــو نــه پـيغام اخلم

کــه دې خنداراتــه پردی شوه نو څه

خــپـلو دردونــو نـه بـه کـام اخـلم

د مـــخ کـــابـل دې رانـه مه سپموه

نــاز دې پـــه ستـــرګو تر باګرام اخلم

هـــره شـپـبـه شـــې ګـلور ينه راته

چـــې د أشـنــا کوڅــه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، يوه مستـه پيالـه راکه
لـه عقلـه مې پردی کـه ، پـه جنون مې مبتلا کـه
ډيـوې دمـــــيوو بلې کـه ، تياري رڼا رڼا کـه
ماتـم لـه ســــره واړوه ، وختونـه پـه خندا کـه
دزهد شپـه سبا کـه درواغجن زاهد رسوا کـه
دجام پـه لمبو پـــاکې ، توري نښې دتقوا کـه
ځــــپې درڼا پورې کـه ، پـه تورو ماښامونو
دشپې زلفې جړاو کـه ، دسکروټو پـه لالونو .
* * *
پـه شنو دښتـــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوريځو سرې شوې دالماسو پـه لونلو
راخـــيژي لـــه چــــمنه ، آوازونه ، دبلبلو
غــــاټولو پـه سر ايښې رنګينه پيالې دملو
غــونچې دګلو راوړې مستو پيغلو پـه وربلو
وربې زلفې يې خيشتې کړلې پـه عطرو دسنځلو
ځــــپې شــوې درنګونو پـه تمامې دنيا پلنې
پـه سرو غميو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، ګلالې شول غاړې غرونه
درنګ پـه سين کې لامبي ، يخ وهلې ګلکځونه
دغـــــره پـــه دره کاږي لمر ، دزرو انځورونه
پـه شنه سهار کې پرانيستل ، غوټيو ګريوانونه
پـــه خـــــړو دښـــــتو اوري ، دياقوتو بارانونه
سپــــــرلي پـــــه غـــاړه راوړل دسنبلو اميلونه
پـه غره او پـه راغه کې ، دوږمې زلفې خورې دي
لـه ځمکې خوټيدلې بيا درنګ اوبوی چينې دي .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، بيا دوران شو دمستيو

په مړو بوټو کې وچلیـــده ســـا د پسرلیو
پیغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکیو
ددښتې ناوې کیښودل خالونه د کیـــږدیـــو
قالینې غوړیدلي ، په ډاګونو ، په غونډیـــو
صبا په تږیو ویشي خوږې شونډې د شهـــیو
دمشکو عطر وشیندل په غرونو کې هوســیو
اوږې دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړیو .

* * *

ساقي دګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چیغو کړو روښانه ، دا خــاموشه ماښامونه
دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنــــه وګنډو ، د زړونو پرهرونه
دشپــې زلفو کې وټومبو ، دسپین سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووینځـــو ، د یخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووینو له سره بیا په سترګو د جانان کـــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
دتاک مــړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
دمینې دردآبـــاد کې ، فریادونه لا ژوندي دي
د سترګو په چینو کې ، دریابونه لا ژوندي دي
لا ماتــې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بـــاغ به بــیا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونــــې به سینګار شي ، درنګا په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

دنکریزو پاڼه

هیله دوړمــــې شوم،په قدم دبهـــــــار پریوتم

سیورې دغــونچې شوم،دبلبلو په ښـــارپریوتم

شین ښایست دګلو مې په سرو لمبو کې ومونده

پاڼـــه دنــــکریــزو شوم،په ګوتو دیار پریوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخیسته

ساه د سربنــدې شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم

تا خــــو د یار غمه ، زمــا ټوله هستې خپله کړه

زه لکـــه ملنګ ، دخپــل ارمان په مزار پریوتم

ته لکه لمــــبه ، زما دزړه له کلې پورته شــوې

زه لکه ایــــــره ، په خوړ لنیزه انګار، پریــوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په څپیلي کال جــنګ دی

بیا په ښکلي ، نــازولي کابـــل جنـــګ دی

دود یې خیژي له ســـوري ســـوري ګـــوګله

بیا په سوي ، نړیــدلـــي کابـــل جـنګ دی

* * *

کابـل نــه دی ، کـــربـــلا ده ، کابـل نه دی

دوحشت خره بیدیـــا ده ، کابـــل نـــه دی

هره خواته پکې چـــیغـــې دي ، ماتـم دی

مروره تــرې خـــنـــدا ده ، کابـــل نــه ده

* * *

کابـــل ژاړي ، نــازولـــی کابـــل ژاړي

دښــمنــانـــو ، زورولـــی کابـــل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکــه لـــه خــنـــداوه

اوس غمــونـــو دردولـــی ، کابـــل ژاړي

* * *

بـــیـــا ژړاده دکابـــل هـــره کوڅــه کـې

واویلا ده دکابـــل هـــره کـــوڅــه کـې

یـــزیـــدانـــو هـــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربـــــلا ده دکابــــل هـــــره کـــوڅــه کې

*   *   *

پـــــه کابــــل بلا پـــریوتـې ، وطنــــوالو

پـــــه هـــر کـــــور ژړا پریوتې ، وطـنـوالو

هـــــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــــه وطـــــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنـوالو

*   *   *

کابـــل سو زي سرې لمبـــې دي کابل سوزي

کـــور پـه کور باندې جګړ ې دي ، کابل سوزي

سپـیـن دیـوان ورته دخیر پـه غونډۍ ناست دي

د ســــکروټـــو سلسلې دي ، کابل سوزي

*   *   *

کابل وران شو ، دنیکونو وطــــن وران شـــو

دافغـــــان دغیــــرتونـــو وطـن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولـــې نـــه مرې

چـــې کابـــل ، داننـګونو وطــــن وران شـو

*   *   *

شنې لوخـــړې پـــورته کیږي ، کابل ســـوزي

دپغمان اښـــــکې بـهيـږي ، کابل سـوزي

آسمايي په چـيغو چـيغو داســی وايــــي

کابل سوزي . ايرې کيـــږي ، کابــل سوزي

*   *   *

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شــته

نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشـــته

هســــې شـپـــه دجـــهــالت ده را ختـلې

چې نـه سـتــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

*   *   *

يـــه زخمي زخمـي کابـــله درنـــه جـارشم

دافغان دپــګړې ګله درنـــه جــــار شــــم

دوحـــشــت په اورکـــې سوزې ايرې کيږې

دود دې پورتـــه له ګــوګله درنـــه جـارشم

*   *   *

ځــومــره خـوار ځومره بې وسه شوې کابله

چـــې ازار له ، له هره خـسه شــوې ، کابــله

دماتــم په ورځ دې هيڅــوک پـکار نـه شول

تــــر خـــو پـــيښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان   جنوري ۱۹۹۳

ديقين په لټه

ستا دستر ګو "سيپارو "کې مې لوستلي
دتلپاتې خوږې مينې "آيا تونه "
څه پرواده که لمو نځونه مې "قضا "کړل
يا مې شوندې ستا په "ذکر " سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد " سپيڅلى درته ساتم
بلوم پکې داوښکو څراغونه.

* * *

چې دمخ "کعبه "دې ونيوه بتانو،
له تندي نه مې زاړه خا پونه لاړل
زه خو هسې دسجدو سو داګر نه يم
نه جنت غواړم نه سره دوزخ ته ژاړم
خو "روژه "به په " طهورو " ماته نه کړم
که نصيب مې شول دشونډو "ذکاتونه"
دکوثرو دپيالو په تمه نه يم،
بس يوازې يو ديدن درځني غواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پيدا کې
د "شک " ترې د" يقين " چينې ته بيا يم

معبده مــــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایـــــمــه دمینې شنه یادونه

*   *   *

دټول عمر عبا دت به تـــرینه ځارکړم

که یوه شپه مې منلی پــه ګناه کـــړې

له رنګینو جنتونو نــه به تـــــیــر شم

که یوه پیاله سکروټې راتــه راکـــړې

ددنیا او دعقبا پروا مـــې نـــــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

جنازي

هـــره ورځ د أرمـــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنـازي وړو

دبـــــادونو کرونده په اوښـکو پالو

د شـــهيـــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمــــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونــــو جنـــازي وړو

پــه ايرو کي لټوو دقســـــمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جــــنـــازي وړو

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازمورږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې ووینځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو ستګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زمورږ له کلي کډه وکړه ،

یوه ترخه او رژوونکې سیلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځیده ،

او دخندا کلان یې ورژول.

له هغې شپې نه بیا تراوسه پورې ،

زمورږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړ ي ،

او دویالې په غاړه ،

ویلنې نه ټو کیږي ،

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګیو نه یوازې څو کودې پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تیر شول

اودزمان دکتاب ډیرې پاڼې واوښتلې ،

نه بیا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالي وکرل

نه دویالو په غاړه ،

ویلیني وټوکیدل

او نه ګودر بیا په منګیو ، پټ شو.

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځلیږي ،

سپوږمۍ دوریځو تورتیکری اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیگانه ،

گل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه اوهره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۵/ ۴ ۱۳۶۶

ماهۍ که جونګړه ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تيريږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاوري په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شپې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړيدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زنينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماهۍ جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شپې، يوازې د يوې،

لنډې شیبې له پاره

زما د هيلو رنګينه ما ڼۍ ته ننوتې ،

بيا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وينو ،

زما د هيلو د ما ڼۍ په ديواله وليکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بيا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه يادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه ليکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

د رڼا خبره

شــپـــــه شــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــره هېره شوه

ستا خوارېه يادونه مې پـــه زړه وورې

نور مې د هر چا خبره هېره شـــــــوه

ورانه ميكده شوه، د نيا ورانه شــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شـــــــوه

ما ويل كه راغــلـــــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هــيــره شـــوه

هيره يې وعده كړه د سبا پــه نـــوم

ځكاري نــن يې بيا خبره هيره شــوه

ښــكارى نن يې بيا خبره هيره شــوه

پـــاتې منتظر يې ځلېدو ته شــــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــيــره شـــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

د ونو ماتم

شپـــه راخـــتلـــــــې ده، سبا نشــته
تيـــاره رابـــره ره، رڼـــا نشــــــته
خـــمـــونـــه تش دي ميکدې ويجاړې
شرنګ د پــــيالو نشته، غوغــا نشته
بــلبـــــلان ځـــي ونــو ماتم نـيولی
د ګل پـــه شـــونډو کـــې خندا نــشته
مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک
شـغله د حسن د لـــيــــــلا نــــشــته
نـــــــه د تاک لور، نه يې بربنډه نــڅا
هـــم يـــــې لــذت هـــم يې ګنا نشته
د زاهد عمر لــــه درواغـــــو نـــه ډک
يوه شــــيبــه پکـــې رښتيا نـــشتــــه
دنيا له ښکلـــو ښاپيرو ډکـــــــــه ده
خوارږه کاته مې د آشــــنا نــــشتـــــــه
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خـــــــــو
د ليونو پکې غـــو غـــا نـــشتــــــــه

ساقي ! ما ښام شو ډېوې ولګـــــوه

ستوري پر ټوتي دي ځلا نشتـــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

د سکروټو ښار

نن يې بيا خونړې خال په رخسار کيښود

په جلوه کې يې ښايست په ګلزار کيښود

عشقه،وړ يې پــــه رښتيا د سلطنت شه

دزړه تخت مې د سکروټو په ښار کيښود

له جنته دې در تـــير شـــــومه زاهده

نن مې ســرپه دروازه کې ديـــار کيښود

په تندې مې د سجــدې داغونـــه نشته

ميکده کې مې زنځير او زنـــار پرېښود

زه د خپـــلو سادګيو قــــــرباني شوم

چې مې لاس په کوتنۍ کې د مار کيښود

پرون راغله اوريې بل راتـــه پـــه زړه که

نن يې ګل راته پــــه سوې مزار کيښود

ددې وخــــــت ناخوالې وګوره کاوونه

په ساړه ژمـــې يـــې نوم د بهار کيښود

د خدای په ژبه

جانانه پا ځېږه ډیوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ میو ونیو

سترګې مې نه غړېږي ، لار نه وینم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم.

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري.

* * *

جانانه پا څیرږه ډ یوه بله که

زه د ابلیس په ژبه نه پو هیږم

ماته د خداي په ژبه و غږیږه

نور له دیدنه د شیطان ستړي یم

لږ راته مخ د پر ښتو وښیه

لږ مې نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مې د لمر په څړو وزنګوه

لږ راته حورې د شغلو وښیه.

پدې درنده هوا کې ،

یوازې کرکه ووري ،

کرکه خاندي،

کرکه نا څي ،

او د خوړې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا څي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅي شاړې دي

لور په لور غمونه، کوڅي شاړې دي

سوزي مې د کلي شنې با غچې پکې

بل دی سره اورونه، کوڅې شاړې دي

لاس کې مې دمينې ګلان مړاوي شول

جړ دي وربلونه، کوڅي شاړي دی

نه د پېغلو جوش نه د زلمو خروش

شړ دی ګودرونه، کوڅي شاړې دي

وخت د بې ننګۍ دی دنيا بلده

مړه دي غيرتونه، کوڅې شاړې دي

نه د سهار ستوری نه د لمر څرېکه

بر دي تورتمونه، کوڅې شاړۍ دي

تشې ميکدې، خمونه تش پراته

تش پکې جامونه، کوڅې شاړې دي

زانګي مې قسمت د شپې په زلفوکې

شپې دي او خيالونه، کو ښې شاړې دي

تللې ده خندا نوره له کلي نه

وورې ما تمونه، کو ښې شاړې دي

ټيټې چې شملې شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوښې شاړې دي

توره تروږمې ده لارې ورکې دي

مړه دي مشالونه، کوښې شاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې دروند او پړ سبدلى بدن،

زموږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلى،

ځړېدلى، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لونې،

زمونږ د کلي د گلبو تو په قالينو باندې،

خاندي،

مستې موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانگو وښتې د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مي ليده،

چې يو بيساري، گلالي پسرلي،

زمونږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غوټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنگونه کړي.

ويده وم خوب مي ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مرغۍ،

بيرته ستنبږي له پرديو نا آشنا پا غونو،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ویده وم،

خوب مې ،

لیده،

خو چې را پا ځېدمه،

ستر ګې مې پرانیستلې،

و مې لیدل

د شپې بو یناک او پړ سیدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنینې،

او حسینې

لونې ،

زموږ د کلي د دیوال تر شا هما غسې په خوب ویدې وې

او باغ،

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېځلی،

پروت دي.

نه غوټېو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو ځپې،

نه د مرغیو د وزرونو، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

یوازې شپه،

یوازې دود،

یوازې خړه و سپنيزه هوا،

زموږ د کلي په کوڅوکې، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

ناهید

توره شپه کې بله کړه د سرو وینو ډیوه ناهید
چیغه د پاڅون شوه د ننګونو حماسه ناهید
اور یې د ابلیس د هوسو نو په کور پورې که
وو ته له ځانه، شوه د ټول ولس شمله ناهید
پانې ، پانې پرېږته د سرو ګلو غونچه ناهید
وځلېده ،وخند بده، سرو وینو کې سره ناهید
هغه د ملالې د یادونو سره جنډه ناهید
هغه د افغان د غیرتونو ترانه ناهید
ګډه یې غوغا کړه په خاموشو ماښامونو کې
بله یې رڼا کړه، ترورږمیو د وختونو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،یې د قاتل د غاړې هار نه که
ښاد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښامار نه که
" نه " یې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لړ د تورو زلفو یې بې سرو ته دستار نه که
لنډ یې که له ځانه د یاغي ستم ناولی لاس

تور دښمن د خلکو یې له ځانه سره یار ته که
جګ غیرتې سر یې ټیټ په مخ کې د اغیار نه که
ځان یې قرباني که، خپل غرور یې ترېنه ځار نه که
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننګونو بام ته وخته
کړیکه د غیرت شوه، د یادونو بام ته وخته.

* * *

وایه اسمانه! تا د وینو ځلا ولیده
تا د شهادت د ناوې، مسته خندا ولیده
تا په خپل هیواد باندې مینه لیلا ولیده
تا په خپل هیواد باندې مینه لیلا ولیده
تا یې په تندې باندې لیکلې وفا ولیده
تا یې په خوږو سترګو کې راز د مینې ولو سته
تا یې اننګیو کې سپېڅلې حیا ولیده
تا هغه سپر غۍ، هغه د تورو برېښنا ولیده
تا یې په لمنه کې د ستورو نڅا ولیده
وګوره اسمانه! مور سرونه ټیټو ورته
خاورې د پښو یې په سرو سترګو ښکلوو ورته.

* * *

وو ایه اسمـــــانه تا د شپې قا صـــــدان ولـیـدل

تا د پرښتو جامــــه کې تور شیطـانــان ولـیدل

تا د افغانــانــــو د عــزت تــاجــران ولـیـدل

تا د وینو تـــږي، خــونــړي قـصابــان ولـــیـدل

تا په کتا بونو بار بې علــمـــه شیخــان ولــیدل

تا د کنډوالو په تـخـت سپـــاره امیران ولــیــدل

تا د ننګ په خـــاوره کــې زنګي غلامان ولـیدل

تا د چـــلتارو نـــو دهـــیواد ملنګان ولـــیـدل ؟

څنـــګه ښـــکاریـدل د تـــرووږمیو د ښامار بــچي

دا په غیرتي کابل ، پــریوتـــي د نـاتـــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــل ، دغـــه پـه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــــورو منګلو تـــه لویدلـی ښـار

دادتـــا لانـــګروله ستـــمه سوزیــدلــی ښار

داپـــه پـتـه خــوله پــــه سلو ژبو غږیدلی ښـار

دا هره شیبه په ماتــمـونـــو ژړیــدلــی ښـار

دادګلو ښـــار ، زمـــوږد پیغـــلو نازولی ښـــار

داپـــه جـــګه غاړه هرد ښمن ته دریــدلـــی ښار

دادیــرغـــلګرو دسپـــرو دستــرګو خـــلـی ښار

بــیا دخپلو لوښـــو او زامنـــو پـه ویـر ، وژړیــد

بــیـا دځـــوانـــو زړونو په زلمیو وینو ولمبـــیـد

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرګونـــــه سترې شــــوي دي

چیغې سترې شوي ، فریا دونـــه سترې شوي د ي

لارې سترې شوې دي ، ګامونـــه ستر ي شـوي دي

اوښکې سترې شوي ، ګریوانـــونه سترې شوي دي

هیلې سترې شــوي ، ارمانـــونه سترې شوي دي

زړونه سترې شوي دي ، غمـونه ستـــرې شوي دي

دلته په جنت کې دوزخـــونـــه ســتـرې شوي دي

دلته په ګلونـــونـــو کې اورونه سترې شــوي دي

دلته پــــه دې خاوره ، دستــم غـــدی پریوتې ده

دلته پــــه دې خلکو ، دماتم غــدی پریوتـــې ده.

* * *

وګــــوره اسمانــــه ، اراده دپــــیـکار وګــــوره

لاره دغیرت کـــــې ، هـنګامه دایـــثار وګـــوره

ژمي دتـــــاریخ کې سره غاټـــــول دبـهار وګـوره

سـره غيرتي وينه د ناهـيـد پـه رخسار وګـوره
دلته ويـره نـشته له سـرونـو سره لوبـې دي
دې لمريـنـه خـاوره کې ، د ستـورو مزار وګوره
پـاکې پلوشې بـه يې د شپې ګريوان ور څيرې کـړي
پيغلو د کابل سره ، تـړون د سـهـار وګـوره
د ايـاغي ککـرې اهريمـن ته د سجـدو نه دي
دلته د ستم تـورې جنـډې د رپـيـدو نـه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

را ځه چې وژاړو

را ځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لاړې هغه کوڅې ، شډلې شولې

دلته، وحشي بادنو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سپليو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وينځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مينې په سپېڅلي نامه،

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرینو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانو نو د ما ڼۍ په دېوا له وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کودړې هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شیر اوس شیطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس یوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خونړې نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپیدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې یې سرونه رسیدل تر شنه اسمانه پورې،

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې" راوړي.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندار را نيسي.

* * *

ملا تيوپک غاړې ته واچاوه، جګړې ته و لاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

ملا په سپينو، نا زنينو ګوتو،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي،

ملاد "کفر" په کاله باندې يرغل راوړی.

* * *

ملا په سپينه بادي اوښه باندې زين کېښوده،

ملاته ګوره.

هم "غازي" شو، هم "شهيد"،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو، په پټيو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګيو درمنده ته له خندا شی شين دی.

* * *

ملا ياغي شو، له "محرابه" ووت

ملا د خدای خو نه په تيرو ولي،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا يې مور ګو لا سو نه ايښې.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و تړل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له ړندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغوړيده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم،

چې د ښېـتن، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـان مـاتـــوم
کعبه د هيلو ورانوم، سردارمـــان مـاتـــوم
چې مې د خيال په تېشه و توږه په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـان مـاتـــوم
ګدا خو نه يم چې خيرات به له فـلکه غـــواړم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســـمان ماتوم
زړه په درياب ور ګډوم اميل د اوښـکو اوبم
سپېڅې د هيلو ماتوم، خوله د باران مـا تـــوم
چې يې زموږ په کرونده کې لمبې و کـړلـې
بادونه ريبمه،لاسونه د تـوفـــان مـا تـــوم
زاهده تا که ميکده کې پـيـالې مـا تـې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار يـــمـه، پيمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راټيټ شولو آسمان په ما
ستوري مې ځليږي، د ښنو په سر
ژبې يې د سترګو راته وويل،
ژوند دى تېروه يې د لمبو په سر
تېر شولو بلبله د ګلونو وخت
اوس دې ژنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنى ښايست
خاندي يې ګلان، د اننګو په سر
خير دى که يې سترګې دروا غجنې شوې
پالمه يې مينه، د لېمو په سر

سکروټې په جام کې

تـــوره تـــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپــه ډېـــره اوږده شوه سبا نه راځي
راغی پـــسرلـــی خـــو پسرلی نه شو
بـــڼ پـــه ویـــر اخته دی بورا نه راځي
ګوره چې وعدې دې د رواغجني شوی
سره و خورې ربباره آشـــنـــا نـه راځي
هسې له توبو يې تـــوبـــه ګاره کـــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي
خاورې د کوڅې يـــې بادوي په سر
ټول کلی مجنون شو لـــيـــلا نه راځي
جام کې مې ساقي سکروټـــي واچوه
سوی زړه ته يـلـه دوا نـــه راځـــي

آلمان مې ۱۹۹۴

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې یو ګل ولیده

پاڼې یې زیږې، او په شونډو کې یې

د خندا،

رنګ،

وچ و،

نه یې وږمه پېژنده،

نه یې قصه د غوړېدو یاده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې یو ګل ولیده

د مخ کتاب یې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه یې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خپر کی یې یوازې د خزاناو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې یو ګل،

د یو ې مینې په نوم

د یو بې پا یه پسرلي په هیله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

دباد،

په‌ورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

راشه پسرليه

راشه پسرليه ، دغوټيو له بارا ن سره
سيل د رنګ او بوی سره دمشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پريمينځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درما ن سره
راشه چې جړاو شي په غميو ، نښتيځلی ، باغ
راشه پسرليه ، دګلونو له توفا ن سره
راشه چې دونو په ښاخونو پاڼې وناڅي .
باد ترانې ووايې ، دغرو ماڼې وناڅي .

* * *

ژمی دی خفه نه شي دګلونو دغونچو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خير که وچکالي ده نه شبنم شته نه بارا ن اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوښکو ، پريمينځلي دي
اور مو په سروړی ، خو ډيوې مو لګولي دي
زړه د ترورږميو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرليه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بيرته يې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

* * *

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې ګلونه دخزا ن سيلۍ زپلي دي
راشه چې دبوټو په رګونوکې سا وچه ده
راشه چې غوټيو په سروونو کې لمبلي دي
دښتې سوځيدلي ، چمنونه رژيدلي دي
کرښې دقسمت يې په لمبو راته ليکلي دي
بس دی داورونو ، دسوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرليه ، دغمونو کتاب واړوه .

* * *

څه دی بهار څه دی ، چې رڼــا دمستـــۍ نـــه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبــا دمـــستۍ نــه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمـــیــنـــې نـــه لري
ځاځکو دشبنمو کې ځــلا د مـــستـــۍ نـــه لري
څه دی بهار څه دی ،چـــې مـــوسکا دغوټۍ وریږي
څه دی بهار څه دی ،چـــې خــنـــدا دمسنۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چـــې ویـــدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ویښې نه کړي ،شنې ورږمې پا نه څوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چـــې دلـــمر ګـلـونـه وخاندي
توره شپه سبـا شـي ، دسحـر ګلونـه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لراو بر ګلونه وخـــانـــدي
راغ غونچې ،غونچـې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو پـه ټټر ګلــونـــه وخــانــدي
غر په ګلو پټ شي په کمـر ګلونـــه وخــاندي
بل شي پـــه سپیـــرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پـــورتـــه شـــي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا

* * *

راشـــه پـــه سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشــــــه په ســـړو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بیـــا روښـــانـــه که دمینې دمزلونو لار
راشـــه د لیـــلي زړه کـــې وفـــا دمجنون وکره
راشــــه تــږې تالې دورږمـــې په میبو مستې که
راشـــه د مـــاښا م په دښته ، سپین سباوون وکره
راشـــه پســـرلیـــه ، بـــاغ ته ناوې دګل راوله
سانـــدې تـــــرانې که ، وزرمـــاتی بلبل راوله .

* * *

ترکـــــې دبګـــرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

پیغلې دبخدي درنه دردونوته دوا غواړي
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خندا غواړي
پریږده له قفسه ، ښایسته بلبلې والوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شونډې دموسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، رباب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونه بهارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چمنونه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګلونه شي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربلونه شي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، سهارونه شي
بیا به دسپین غره غاړې ته ستوري امیلونه شي
بیا به دکابل لمنه ډکه په ګلونه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه په لعلونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونو ګیډۍ راوړلې
تا که د وږمې په وزر تاندې غوټۍ راوړلې
تا که درڼا ناوې له تورو شپو راوایسته
تا که دبارا ن د رڼو څاڅکو ډولۍ راوړلې
تا که په خاموشو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونو ته د مینې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، ته به پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

پردی

پیژني نه مي خــوک یــم پــردي دلــتــه
وایې نه سلام هم ته ســلام مــي خـــوک
ګني نه ځان سره ځانه لــه مـــي خـــوک
وایې نه نام او دننګ ل سیا راته خــوک

*　　*　　*

ویشلیِ خندا سره چا لـــه مـــي نـــه
نـــه مـــي لـــه چـا سره ژړا شـــریکه
شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه
شریکه سـا سره نورو لـه مـــي نـــه

*　　*　　*

نـه پا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه
خـیـستي سرا پـه سیلـــیِ زمـاني د
غه مر وهلي تـــوفان د شـــپـي لـــکه
اخیستي وزر مي ســړوبــادونـــو

*　　*　　*

قیصه تنبتیدلې ده یـــا لـــه لـــکه
شم نه تخنولی ذهـــن دچـــا نـــور

هیله ورکه کي شپـــو په دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دچا نـــور

* * *

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستـــړي جهـانه لـه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـاکـا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

* * *

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګنې مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

* * *

راغلم بارنـــه له سکروټو دســـــرو

ته ر ښا لیو ړ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وریځو تـــورو له

ته ښار سپلیـــــو د او باد د راغـــلم

* * *

تږي میني د ویـــنـــه شرقي زمـــــا

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو
لیــــوال خبري پــستي یـــوي د زه
کي چـــم په زما دي تیږي خودلته

*   *   *

جنت په څـــه ستایې یې دوزخي ته
کوي څه چمـــن ته یې صحرایې، ته
يئ ور ېدلـــو ز دسو لرګی وچ تـــه
کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په یې ستا

*   *   *

بولي مي وحشي شم تي پا لیرې که
ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه
کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه
نړوي دنیا وکوم، کــه کــر کـــه

*   *   *

راته دي غزي ا یې څانګي ټو بو د
که ږ پیغوره له یې خنـــدا دګـــل
څـــاخي زهر ئي نـه ونـــو وړو له
که ږ اوره سره له یې اروا ځوانـــه

*   *   *

یم تی بــــو غرو جــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

*   *   *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټۍ رژیږي ، د جـانـان سترګـــو کې
زړونه د مینې راویږي، د جانان ســتـرګـــو کې

د شپې سرېزه ده تور تم په بـــرېـــدلـــو ښکـــاري
د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــرګو کــې

لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســور شـــو
که سره غاټول دي چې ټوکیږي د جانان سترګو کــې

د جانان سترګو کې زما د ژوند بېړۍ ډوبــه شـــوه
یا غې توفان دی چې بهیږي د جانان سترګـــو کــې

شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یوې نـــوې ګـنـــاه
که د تاک لور لوڅه نڅیږي د جانان ســتـرګــو کې

لکه چې بیا په محـتسبـه بـــلا واوښـــتـــــمـه
سپېره قسمت راته ګوا ښیــږي د جانـان سترګو کې

"کاوونه" بیا دې د زړګې جونـــګړې اوراخیســتی
که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستــرګو کـــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

اندېښنه

انــدېښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنــه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالــه په وچېدو ده

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي
لار اختلې تورې شــپــې خو نـه دي
سر ټیټوم د آشنـا پــل ښــکلــوم
زاهده ستا تشې سجدې خونــه دي
زه به نو ولې ترې پرهېز کـــومــه؟
پیالې د میو دي، توبې خو نــه دي
شیخه، ستنې دې که ناولې ګوتــې
د ښکلو زلفې دي تسبې خو نــه دي
زړګیه رونږ به دې کړي دود به نه شي
د مخ شغلې یې دې، لمبې خو نه دي
راځه چې بلې کړو د میوو ډیــــوې
ساقي !لا ورانې میکدې خو نـه دي
کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه
مغربي نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

مړي ډيوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډيوې بلې نــه سوې
په مېکده کې ډيوې مړې شوې، ډيوې بـــلې نـــه شوې
خمونه تش، پيالې نـسکورې، مېـــــکدې ويـــجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډيوې بلې نـــــه شــــوې
سپو ږمۍ په وربځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډيوې بلې نه شــــوې
تشه بيد يا ده نه ليلا نه يې کبـــږدۍ شـــتـــه پــــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې
يوه سپرغۍ وه ځلېــــدله د ايـــرو پـــه مـــنـځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډيوې بلې نه شوې
باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګې د ماتم پـــــه ځـنـګـو
د ژمي شپې څومره اوږدې شــوې، ډيوې بلې نه شوې
چا يې په ياد چېرته نه شــمه او نــــه ګل کېښــــوده
د سرو غاټولو مړۍ پرې، ډيوې بــلې نـــــه شــــوې
د جانان غمه د زړه کور راتــه روښـــانـــــه که تــــه
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډيوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

له دېوالونو سره

هره شپه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپنو تړلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه څپېړه مې په مخ لګېږي.

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه سترې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

زه د ځلورو دیوالونو په سارہ تا بوت کې وغزیږم،

او د خوبونوښاپیرۍ مې، په پڼتو وزرونو،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوالکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هر خوا والوزمه.

هر خوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړې شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لوېدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونهاو د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وړمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

* * *

زه له دې خړو دېوالو سترې يم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو سترې يم،

زه لخ دې زوړندو کړکيو،

له زړو قابونو

کرکه لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

دوینو جام

يه آسمانه ، بيا دې خـــه لـــوبـــه آغـــز کـــړه ؟

بيـــا دې کـومـــه غمپـــروره نغمـــه ســـازکـــړه

ټول وطن مـې دغـــمـــــرونـــو غـــمـــکده شـــو

زړه دې يخ که ، ورتـــه خانـــده ، ورتـــه نـــازکـــړه

* * *

دآسمـــان په لاس کـې بـيـــا دويـــنـــو جـــام دی

بـــيا يې کړی ، قـــربـــانــــۍ تـــه زمـــا لام دی

ټولوطن راته دســـــرووپـــنـــو دريـــاب شـــو

ورځ مې شپه ده ، هر سهـــار راتـــه مـــابښـــام دی.

* * *

دوحشت په اور کـې ســـوزي ، ايـــرې کـــيـــږي

دوطن هستــــي مـــې ټـــوله نـــا بــــو ديـــږي

دښـمـــنـانـــو هـــســـې اور راتـــه کـــرلـــی

چـې يو ريبم ســـل يـې نـور رازرغـــونـــيـــږي.

* * *

دوحشي ســـتـــم دوران دی پـــه وطـــن کـــې

هر قاتل اوس قهرمـــان دی پـــه وطـــن کـــې

دوطن لمنه ســـــــره ده پــــه ســـــرو ويـــنـــو
جــــوړ د سرو وينــــو بــــاران دی پــــه وطـــــن کـــې

* * *

ســرې لمبې دي ، دبـابـا وطـــن مـــې ســــوزي
زړه مې سوزي ، ځـان مې سوزي تـــن مې ســــوزي
په ګلونـــو مـــې ســـکــــــروټـــــې راوريــــږي
باغ مې سوزي ، ښايســــته چــــمن مــــې ســــوزي

* * *

هر يو « دوست » تــه مې چې لاس ورکه دښمن شو
اهورا مې چې باله ، اوس اهــــريـــمـــن شــــو
هر يــــو راغې ، زه يې چور کړم ، زه يــــې بـــور کړم
هريو لاړه قربـــانـــي ، زمــــا وطـــــن شــــو .

* * *

وطـــن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شــــــو
څوک په يو ه او څوک په بل نــــامــــه ازار شــــــو
نه مــو "کــور" شو ، نه" کالي "شول ،نه " ډوډۍ " شوه
څه چې پــاتــې له نـــيکو وو ، تـــارو مــــار شـــــو

* * *

سهار وینې رابهیږي ، ما ښام وینې

صراحي نه وینې څاڅي له جام وینې

څه دوینو زمانه شوه لویه خدایه

اغاز وینې راته ښکاري ، انجام وینې.

* * *

تا په کومه ګناه وژنې ، وطنداره ؟

قرباني یې بیا دکوم غاصب لپاره ؟

ستا له ورانو کنډوالو نه نور څه غواړې ؟

چې لاس نه اخلې دښمن له دې ازاره .

* * *

دوطن سپین سرې مور شوله سرتوره

داسمان دناکردو بهیر ته ګوره

اوس د وینو په دریاب کې ده ولاړه

چې پرون وه په سرو ګلو کې سمسوره

* * *

چې دګلو دانې وکرم ، اغزي شي

هر ګلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي

هر "امام" پسې چې زه اقتدا وکړم

د مسجـــد لـــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــي

* * *

چاپـــه يو او چا په بل نامه خـــــراب کـــــړي

چا ايـــــرې کړي ، چا په سرو لمبو کـباب کــــړي

نـــه پو هيږم څـــه ګـــنـــاه لــــرې وطــــنــــه !

چــــې داهسې يې د ســــرو ويــنـــو دريـــاب کړي.

* * *

د مـــلـــت په اوږو سپور شـــي محـــتـــرم شــــي

هم کـــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــم صـنم شـي

هــم يــې وژني هـــم پــــه قــبـــر ورتـــه ژاړي

هــم قــاتــــل شـــي ، هم قاضـي يې د ستـم شـــي.

* * *

لـــويـــه خـــدايـــه تـــه دا تـــوره شپه رڼا کـــړي

ټول افغان بيرتـه په خپــــل وطــن بســيــا کــړي

شـــيطـــاني تـــرورېمې وولې پـــه ســتــــورو

ورنـــــه خلاصه د افـغـــان دزړه دنــيــا کـــړي.

آلمان

جون ۱۹۹۴

د « زه کابل یم » د کتاب لیکوال ، نباغلي م . ح . حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یـــه د وطن دارما نـــونـــو یـــاره
یـــه دولس دفریـــادونـــو یـــاره
زما دغـــم اودقـــلـــم شـــریـــکه
یـــه دکابل دماتمـــونـــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښـــتـــه
بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول
تا مې دذهن رژیدلي بـــاغ کـــې
بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســـمـــان لمـنې
بیا دماتم په وریځـــو ولـــړلـــې
تامې بې وسه بې فریاده انښـــکې
بیا دارمان په مزار وشیـــنـــدلـــې

* * *

تا مې دذهن وزر ماتی مرغـــــــه
بیا دکابل دکنډوالو میلـــمـــه که
تامې دژوند دامیدونو قـــاصـــد
بیا دوطن دهدیرو مـــیـلمـــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتـــمـــه
په سوزیدلي کابل وګر ځـــیـــدم
دورکو هیلو دلـتـهون په تـــمـــه
په نړیدلي کابل وګـــرځـیـــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابـــل
دافغانانو نـــازولـــی کابـــــل
زما کابل ، زما منلې کـــابـــل
ښکلې کابل ، دګلو څلې کابـــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـــه ســـرمـــــې
دسپیرو خاورو ډیری لـــیـــدلـــې

په هر قدم او هره لویشته کې مــې
د سوو هیلو غونډۍ ولــیدلـــــې.

* * *

هغه دمینې په شور مسته سیـمه
لکه خاموشه هدیره ښکاریـــږي
داکاسي او دنسترنو باغچـــــه
له ګلو تشه ده ، سپیره ښکاریږي

* * *

چایـــې هوس دسوزیدلـو کــاوه
چا یــې ارمان دنـــړیدلو درلـود
چا یې په زړه یو زر زخمونه غوښتل (۱)
چا یــې امـید دپر ز ېدلو درلــود .

* * *

چا یې په خیرې ګریوان اور پورې که
چایې لمن چایې لونګۍ پټه کـــــړه
چایې تاریخ ترېنه ځولۍ کـــې یووړ
چایې دهیلو ناوکـۍ پـــټــه کـــړه

* * *

چایې ویاړونو ته کتلای نه شـــــول
چاته یې جــګ سر دمنـــلونــه وه
څوک یې ړانــده و عــظمتونو پسې
چا ته یې برم دلـــــیــدلو نـــه وه.

* * *

چایې پګړۍ له سره کـــوز کـــړلــه
چا پرې لمبې دانتقام بـلې کـــــړې
چا یې ګریوان ریښې ریښې که ورته
چاورته شمې دانجام بـلې کـــــړې

* * *

نـــه یې سهار دی دشـغلو ملګـری
نه ما ښام، رنګین رنګین ښکاریږي
نه یې سپوږمۍ دلمر په مینـه مستـه
نه خویې ستوري ګلورین ښکاریږي.

* * *

نه یې باغونه په ګلابــــو سینګار
نه دښتونه په غاټولـــــو ښـــکلي
نه یې ماهیو کې پرتـــم پــاتــې دی

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلي

* * *

په وينو سره ښـکاري لمــــنه د ښـار
پر هر پر هــر يې مړه ننګــونه ژاړي
له زخـمي زړه نه يې څڅيږي وينـــې
ويرژلې سـايې تاريخــونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ يې پـه وريځو ککړ
شپه يې بهيږي په کو څو کو څو کې
هر لور اوريده دې د ستم لا ســــونه
مرګ يې نڅيږي په کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خاوره يې وينې پر تې
پـــه هــر قـــدم يـې رژېدلي ګلان
په هر لښتــه يې ز مو للي غو تۍ
پـه هــر ه څانګه سو زېدلي ګلان

* * *

ا ســـما يې، دغه زخمي پهلوان

نور درزمونــــو افسانې نه وايې
دغه د تيـــرو پـــر تـمونو راوي
د سترو سـو بو ترانـــې نه وايې

* * *

نور يې« مهراب» او« رودابه» هېره ده
نور يې د « زال» زاړه رازونـــه نـــشتـــه
اوس يې په ذهن کې« شغاد » پاتــې دی
نور يې« رستم » ، « رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پـــکې نوم د « کا که» ګانــــو نشته
اوس پـــکې مړه دي د مـــرۍ رسمـــونه
اوس پـــکې ملتې دي سپيځلې تـــورې
اوی پـــکې ورک دي د دستار سـرونـــه

* * *

نور يې «اکبر» ، « اکبر» غيرت ويده دی (٢)
نور يـــــې « امان، امان » ننګونه نشته (٣)
نور يې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)
نور يې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

* * *

حسامه، تا خو د کابل په لوټو

د اوښکو ډېرې ډېوې بلې کړلې

تا د بې ګوره شهيدانو په ياد

د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه

وطن، وطن سندرې وويلې

تا د سرو وينو د درياب په غاړه

د مرغلرو مرۍ وپېيلې

* * *

تا د قدرت د ليونو له مخه

د دين سپېڅلی نقاب و غورزاوه

تا د منکرو زاهدانو جرم

په خپلو چيغو چيغو ولړزاوه

* * *

ته دريا خرقه پو شانو پيې

د ننګ پېلوځې په لاس وګرځيدې

ته له دروغــجـنــو ا تــلانـــو ســره

د خـــپــل قـــلـــم پـــه تــوره و جنګېدې

* * *

دا هـــورا پـــه نـــوم راغـــلي يـــاران

ګـــوره زامـــن د اهـريـــمـــن وخــتــل

د پرښتو جــامــه کې پټ شيـطــانـــان

و حشي ســر تـېـري ددښــمـن وخــتــل

* * *

د شـــپــې بـــر بــخـې د رڼـا د ښـمنان

دزرو غــلـــه دي هــنــر څـــه پـېـژ نـي

دالــه کــتــاب او لــه قــلــمه پـــــر دي

د علـــم او پـــوهــې سنـګر څـــه پېژني

* * *

له غـــلـــو نـــه تــمــه د انـصـاف مـه کوه

له قصابانـــو قــضــاوت مـــه غــــواړه

دبې عزتو ، عـــزت نــه خـــو ښـــېــړي

له بې غيرتـــو نـــه غيرت مـــه غــــواړه

دا د سرو وینو د ثروت سوداګر

د محبت په ژبه ، نه پوهیږي

دا د مړګونو د ښامار قاصدان

د ژوندانه په معنا څه پوهیږي

* * *

دا د پرون د معرکې اتلان

د خپلو خلکو قاتلان وختل

داد وطن دازادۍ جنګیالي

خپله د نورو غلامان و ختل

* * *

دا د بربندو پرښتو مینان

د دنیا یې جنت خوبونه ویني

داله هیندارو نه بېزاره شیخان

تورو کو دړو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې

راځه رسوا کړو دروغجن اتلان

دا د ګناه او د ثواب مالکان

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چيغو کې لمبې وکړو

راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه

راځه د هيلو غوټۍ و نازوو

راځه چې ايل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه وربمه شو باغ په باغ وګرځو

په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو

راځه د يوال د سکوت و نړوو

په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه

ښکلې تصوير د سباوون کاږو

راځه د مرګ د هيولا په تندي

ځلانده ليکه د ژوندون و کاږو

* * *

باور مې نه شي چې د ورېځو مور به

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پاڅېږي دا ستړی ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنا يان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تا لا نګرې ښېرې
په تکو سپينو جامو نه پټېږي
بيا به لو ټماري ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدۍ نه بريږي

بیا به د لمر ګلونه و غوړیږي

بیا به سحر په ځلیدو لوراشي

شپه به د شپې کلي ته کډه وکړي

بیا به سپېدې په برېد لوراشي

* * *

بیا به مو تاج شي د غنمو وږی

بیا به سپرلی شي د بابا په وطن

بیا به جا رېږو یو له بله ځنې

بیا به را پلنه شي رڼا په وطن

* * *

بیا به کابل شي د ننګونو کابل

د تلژوندیو پر تمونو کابل

د ټول افغان د امیدونو کابل

د بریالیو ارمانونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکستان د استخبارتي سازمان ISI رئیسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژړګو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلوده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳. اعلیخضرت امان الله خان

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

تللې شیبې

تا ته یا دیرې هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د سترګو د اسمان په تورو تورو شپوکې

لکه د مینې د رازونو ستورې و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهار ه پورې

د خپلو سترګو د کتو په ژبه،

ما ته د « مینې »

د « باور »

او د « ارمان »

خوږې قصې کولې.

۲

تاته یادیږي هغه تیر، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترګو د اسمان په تکو تورو شپوکې،

« مینه » کو چې،

« باور » پردی شو ،

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د سترګو له اسمانه، د باران د يوه څاڅکي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

کابل ته

درنه لوګی شم، ګرانه کابله
زمورږ د نجونو، د پېغلو ګله
وجود مې سوزي، زړه مې رپېږي
چې درته سر کړم د غم بدله

* * *

ماتم څخېږي، ستا له خيرې نه
خندا دې څه شوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرته، غرور دې څه شو
ماښام ماښام يې، سهار دې نه شته
په ژمي پروت يې، بهار دې نه شته
لمر د پرېوتی، سپوږمۍ دې تللې
د رڼو ستورو، سينګار دې نه شته

* * *

د ګلو ښاره، د ښکلو ښاره
ښکلي دې لاړل، ګلان دې وسول
فضا دې ډکه له شنو دودونو

ونـــي دې وســـوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپینه ږیره دې اوښکی ځـاځـــــي

له زخمي زړه دې وینې بـهـــــېږی

په شنه لمن دې غـــاټـــول د وینو

رازرغونـــېـــږي او راغــوړېـــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټــــــېووري

په لاله زار دې، خــزان پـــرېــوتـــی

ونـــې لــغـــړې، ګلـــونـــه مـړاوي

پـــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخـېـر د ورېځو

شینکـــي اسـمان دې پټ په دودونو

غبـــږه دې ډکــــه له شــهیدانـــو

خـــلـــک دې ستـــړي له ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

غرور دې مات که، بې غیـــرتـــلنو

هـــستـــي دې يـــوړه داړه ما رانو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـانو

* * *

زه درنـــه لري ، پـردې وطـــن کې

په يـاد دې سوزم ، په يـاد دې ژاړم

هر شـــيـــبـــه دې ، له غمه مرمـــه

په غشق دې پـــايم ، په نوم د وياړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښـــــاره

زخمي کابله، ورانـــــه کابــــلــه

سوی کــــــابـــله، ويـجاړ کابله

ښکلـــــی کابـــلـــه، ګرانه کابلـه

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نوميالي ليکوال او څيړونکي، اوراښاد محمد صديق روهي په وير کې

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانــــده ستــوری
هغه په پټه خوله ویانـــــده ســتوری
هغه د ورکو کاروانـــو نـــو هـــادي
هغه د نور د سین څپانــده ستـــوری

* * *

هغه پـــه سپینو مـــرغـــلرو مین
هغه د میـــنې د دریـــاب مـــاهـــــو
هغه د حـــســن د تصویـــر انځـور کړه
هغه غزاود کـتـــــاب مـــاهـــو

* * *

هغه د روه د ګـــلـــزارونـــو ملیار
هغه د حسن د بـــاغـونـــو ملیار
هغه د دښـتـــو د ګلـــونـو ملیار
هغه د پـــاهـــو د رنګـــونـــو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

لاړو د تلليو په قطـــار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصوير و ګوري؟

په ايينه باندې غبـــار کښېـــناست

* * *

د شپو ځنګل يې په سکروټو وويشت

د يخ په دښته کې يـــې اور وکـــره

زړونه يې مست کـــړل د رڼا په ميوو

په ساړه بزم کـــې يـــې شــــور وکړه

* * *

ځان يې د شمې غوندې وســـوزاوه

تياره محفل ته يې رڼـــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته يـــې غـــږ وبښه

مړو قلمونه تــــه يـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونـــه پاتـــې شـــــول مـــليار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټيو وکـــــړي؟

وږمه پرديسه شـــوه، بـــــهار لاړو.

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې
څوک به جامونه د رڼا وویشي
څوک به د ستورو د میخانې وپالې
څوک به مستانو ته صهبا وویشي؟

* * *

څوک به د خیال په هنر مندو ګوتو
له تورو تیږو نه تصویر جوړ کړي
څوک به له زېړو رژېدلو پاڼو
د رنګینه ګلو بهیر جوړ کړي؟

* * *

ژاړي د روه د سردرو ښاپېرۍ
تشو پیکیو ته، ګلونه غواړي
له رژېدلي، بې ملیاره باغه
د بلبلانو اوازونه، غواړي

* * *

هغه د مینې د ښکلا انځورګر
لاړو د تللیو په قطار کښېناست

ښکلا به چېرته خبل تصویر وګـــوري؟

په اینه باندې غبار کـښیـــناســـت

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګیله مې په خـــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نـــوم د یـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نـــه راځي

سر به کله شمـــه د لـمبـو پـــه بـیـه ورکړمه

پت به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسی یې د سپینې خولې په تمه تومتـــې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلـــیس ولـــید

موږ یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټـېـدونه یم

وخته !د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

هر توری زخمي دی، هر غزل د وینــــو رنګ لري
هیري مې سندری شوي، تېپه مې په خوله نه راځي

شیخه درواغجنه د جنـــت د پـــــرښـــتــو غــــله
تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې
زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل.

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د خزان تصویر

بیــا خــزان پــه ګلو راغی

بیا ماتم نیــسي بــاغونه

بیا چمن په ویــر اختــه دی

بیا رژېږي ســره ګلونـــه

* * *

بیــا د وریځو اوښان ګرځي

د آســمان په کرونـــده کي

بـیا د بـاد اســونه ځغلي

د افق په شنه باغـچـــه کي.

* * *

د خـزان نقاش تـــه ګوريُ

رســمــوي تــصویر د مني

د چمن په ښکلي پـــا نهـــه

خپروي تصــویــر ړ مــني.

* * *

ځنګله خـړه چــوپـتیا کې

د سفر سرود غـــرېـــږي

د غمجن ماښام پــه شونډه

د مــاتـــم غــزل چلېږي.

* * *

مـــرغـــۍ الــوزي له ونو

د تـــودو سيـــمو په لوري

تـــرانــــې د مينې وايــې

خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی

دنيا څومره ښايستــــه ده

ژوندون راز دی د رازونــو

د فــصــلـــو نو سلسله ده

* * *

کلـــه پـــاڼــــې رژېدلي

کله موج وي د ګــلــونـــو

کله ټوله دنــيـــا خـــړه

کله شور وي د رنــګونــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

زرغونې هیلې

زما وطنــه یـــه زما د شنو یــادونــو باغه

زما د سترو ارمـــانونــو د دمـــي مـنـزله

زما جنــت، زمـــا دوزخ، زما ثـواب او ګناه

زما سپـرلی، زما خـــزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مې لیدل چې په غمجن زړګـــي دي اور ولګېد

ومي لیدل چې له سیني نه دي لمبې پورته شوي

ومې لیدل چې د سکروټو په توفان لاهو شـــوي

ومی لیدل چې له لمنې دې ایرې پورته شـــوی

* * *

ومې لیدل چې د اسمــان لمـنـــه ډکه شـــوله

ستا د سرو ګلو پـــه رنـګیـــنو رژېدلو پاڼو

ومې لېدل چې د افق شونډې ګلګونـــې شولې

ستا د غوټیو په نیمزالو ننبتېځلو پــــاڼـــو

* * *

ومې لیدل چې خوشحــالیو درنه کـــډه وکړه

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خـــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بـیـــد یا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کــړ شـــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړ شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــــه دربـاندې بره شـ-وله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مــــروره شـــــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سېلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـمـــر لونې به ونځېږي

تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

* * *

شپه لا که هر څو مره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده
وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي
د ساړه ژمي يخ وهــلې او ســـړې سېــلۍ بـــه
تل د باغونو پـــــه رګـــونــــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نـــاوي بـــه وسپــــړي د زلفو ولونه
په شـــــنه لمنـــه بـــــه دې وټومبي غمي د ګلو
په سرو غــــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې
په چمنونو کې بـــه جــــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګــونــو بــو ټــي
وږمـــه به بيا سوو ، سپېرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم بـــه پر ېمينځي په مينه د غوټيو سبرګې
لمر بـــه د ګلـــو انـــنـــګيــــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګــونو بــهــير
په سپېرو بوټو به رابره شــــي دګل سنـــدره

په سرو غو ټیو به جړاوي شــــی د ونو غاړې
په باغ او راغ به راخپره شي د بلبــل سندره

* * *

په تورو وربځو کې به تم شي د سکروټو باران
د شپې په څڼو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه
د تر ورږمی سینه به څیري شی د لمر پــه توره
د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بیا به ګلان په وربل کېږدي کلیوالې نجونې
بیا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ
بیا به په غرونو کې غرځې دمشکو ساه وکړي
بیا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغۍ

* * *

بیا به د ګلو پــــه سین و لامبي شډلې دښتې
بیا به خړوب شی په شنبلیو دا سپېره ډاګونه
بیا به د باغ په زړه کــې وټوکي زرغونې هیلې
بیا به د تیرو ذهــــن ونــــازوی سره یادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، يوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستور داسې دی،

موږه د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر۱۹۹۴

يه غمه کور دې ودان

يه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناخرګنده لاره،

يوازې،

پرې نښودم.

يه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناخرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان يمه،

مزلونه وهم.

ته،

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د سترګي ژوند،

شپې شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناخرګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوي.

غمه،

یه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګي ژوندون،

یاره،

غمه.

آلمان ۱۹۹۵/۱۱/۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

تشې پيني

زړه نــه مــې خـاخي، درپسې ويني
د ګلــو لــښتــې، يــه نـازنيني
ستـــا پـــه ستــم مــــې، قلم قلم زړه
ستـــــا په تومت مې، جامې رنګيني
نـــــه مـــــى هېرېږې، نه در رسيږم
لــه ليـــري مـرمـه، نژدې سوزېږم
خــبــره نــه شــوي زمــا لـه سوزه
خبــره نــه شــويــزمــا له ميني.
سهار رانــغـــى، بـيــا مـاښامونه
بــيـــا د غــلچـــكو شپو ،يرغلونه
ځلانــده لـمـــــره، څپانـــده لمره !
لږ راخـــورې كــه، زلفې زريـــنـــې
مېــكدې ورانـــې، رنـدان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګـونه، پاتـې لـــــه جــوشه
تـــشـــى پــرتـــې دي د ميـــوپيني

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

د الینا سندره

زمـــا لغــــمــــانـــه، ښایسته لغـمـانـه
بـــیـــا دې یـــادونـــه په زړه ووري راتـه
بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې
بـــیـــا دی غــــمـــونـــه پـــه زړه ووری راته

* * *

لکـــــه لـــه مــــور جـــلا شـــوی ماشوم
هـــره شپـــبــــه درپــــســـــې وژړېـــدم
لکـــــه د تـــــورو مـــــاښـــامـــونو شمه
درپـــســـې ویـــلې شـــومـــه وخـــثېدم

* * *

نــــور دې پـــه شپولو کې شپانه نه وینم
نـــور دې تـــــالـــــو کـــــې رمې نه څري
نــور دې نـــاوونــــــه له ایوانو ډک دي
نـــــور دي پـــــه غرونو کې غرڅې نه څري

* * *

بـــیـــا دې حـــجـــرې ســـړې، پـــرتې دي
بـــیـــا دې دېـــرې دي لـــه زلمو نه تشې

بیا دې د ښکلو ګودرونو غاړې

له پېغلو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیا د سکروټو په سین ننوتې

بیا دي سینه په لمبو وسوزېده

بیا دې ګرېوان له غمه څیرې څېرې

بیا دې پګړۍ له سره وغورزېده

* * *

د "الینګار" له ذهنه و وتله

د "الینا" د لوی پر تم سندره

د "الیشنګ" په شونډو غوړېده

د غم سندره، د ماتم سندره

* * *

بیا دې "کلمان" په تورو وربځو کې پټ

بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کې ډوب

بیا دې "سنګر" په سرو سکروټو ستي

بیا دې "منګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

بیا د "نــرنــګ" نــښتــرو اور اخیستی

بیا د "وایـــګل" پـــه ګلـــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـــمـــانيې ويني ژاړي

بـــيـــا د "سـايګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټيټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـــڅـــېږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ويـــنـــه وچـــه

بیا له رامبـــېـــلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـــيـــا دې داني، دانـــې د اوښکو غمي

له سترګو څاڅـــي، امـــېـــدونـــه کري

د اور اوويـــنو په تـــبـــجنـــه دښـــتـــه

د سبا نـــي بـــهـــار ګلـــونـــه کري.

* * *

زما لغمـــانه، ښايسته لـــغـــمـــانـــه

ستا حماســـه مـــې د وطـــن سنـــدره

ستا د ننګـــونـــو د يـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

د بلبل ساندي

که وربمه یـــې راروانـــه د کاکل شـــي
د دي وچې دښتې ترخي به ګل، ګل شي
ماته څانګه داغزو شي چې لاس وروړم
د رقیب په لاس کې لښته د سنــبل شي
د زاهــدزړه بـــــه له خپله ځانه تورشي
که یــې ستـــرګې آیینـې ته مقابل شي
د زړه پاڼې، پاڼې ګل بـه تر ښنه ځار کړم
که مې تللی آ شـــنا بیا راسره خپل شي
د آشنا په ا صالت بـــاندې پوه نه شوم
کله جوړ تر ینه پښتون کـــلـه مغل شي
چــې غـو ټی په خپله لنډه خندا خاندي
تـرینه جــوړې سوې ساندې د بلبل شي
زنـګوم بـه یـې د سترګو په زانګو کې
کـــه نصیب راته خوبونه د کابـــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اوريـنــې زولنې
د عقـــل لېـــونـــيـــو تــه، د مينـې زولنې
ساده زړه ته مې ګوره په هــر چا کــوي باور
بنګړي ورته ښکارېږي پـــو لادينــې زولنې
خاونده تشې مه کړې دا کـــــوڅې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تــمينې زولنې
دروايې خله زاهده وي دې تا تــــه مــبارک
دا تور نصيحتونو او داسپينې زولنـــــــې
پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګينې زولنې
ما ښام مې باغ کې واورېده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرينې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو نښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیږو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخښږي

*   *   *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تر وږمۍ به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

*   *   *

زه د وږمې تږی وم،

ما د باران د رتلو لار څارله،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې وږمې په شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څو مره بېځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې و ګرځیدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښنو دې د سکروټو سرې پنې ښکار ېدې.

ستا له راتګه سره،

زما د هیلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورږمه ولیده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ټو تکیو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورږمیو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هیلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټیو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په یاد په خپلو ټولو ساده ګیو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هیلو د مزار په څلي، او ښکي شیندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

د هيلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شيخه ستا يې پـــې څـــه
زړه په سکروټو داغومه ، شيخه ستا يې پـــې څـه
که له ساقي نه مې دعقل زولـنـــې غـــواړمـــه
که زنځييرومه شرنګومه ، شيخه ستا يې پـــې څـه
که دتقوا له ښاره ووتمه زيـــان يـــې څـــه دی
که خرابات جاروکومه ، شيخه ستا يـــې پـې څـه
ته د سجدو کچکول کې غواړې ترې وصال د حـورو
زه يې کچکول نسکورومه ، شيخه ستا يې پـې څـه
زه له ما ښامه تر سهـــاره پـــه مـــزار د هـــيـلو
داوښکو شمې بلومه ،شيخه ستايـــې پې څـــه
چې د آشنا کوڅې ته ځمه هـــر بـــيـــګاه او سبـــا
هلته مې سترګې خوږومه، شيخه ستا يې پې څـه
تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کـــرمـــه
ويدې نشې راپارومه ، شيخه ستا يـــې پـې څـه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ /۲۸

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوخې سترگې ،

چې یې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به یې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسرې سیلې په توره شپه کې

ستړې ،

خاموشي ،

اوسړې ،

ښکاریږي.

زه ستا دستزگو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا خرگنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې دیو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرگنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشگلنه دښته ،

دتا دسترگو دخبرو دکاروان په هیله ،

شپې

تيروم.

آلمان ۲۶ / ۴ / ۱۹۹۹

هیر

کلونه وشول چــــې دې نـــه ویـــنمـــه
غزل د سترګو دې لــو ستـــلاې نـــه شـــم
نور مې د اســتــــرې ســرګـــردانـــه نــظر
ـ دادا غـزنـــو اوربدو لارو د ســفــــر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګـــــوردګـــودر پـــه غـــاړه
ستا د پـــښـــو پــلو نـه هم نــــه ښکاري
نور مې د شونډو دبېدیـــا پـــه څـــنـــډو
-په دې شګلنو بې بــــهـــــاره تـــالـــو-
ستا دبوسې ګلونه هــم نـــه ښـــــکاري

* * *

نـــور دې د خـــیــال په اسمان نه ځلیـــږم
نور مې د خوب کلي ته هـــم نـه راځـــــــي
داسې ښکار برېي چې هېر کـړی دې یــــــم
د ګلـــورینـــو خـاطـرو لــه بـاغــــــه
د وچ لرګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

زما او ستا هغه اورينه مينه

چې ځلېد له، بلېد له مدام

هغه د تورو ماښامونو ډيوه

-لکه د شپو په زړه کې بله شمه-

چې سوځېدله ، خنديدله مدام

اوس په کې اور نه شته ، سپرغۍ نه لري

اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قاب کې

يوازې ستا دمخ تصوير پاتې دی

يوازې ته مې يې دذهن په ډولۍ کې ناسته

يوازې ته مې لکه وينه په رګو کې جاري.

آلمان ــ نومبر ــ ۲۰۰۰

زمـا کــوچــنــي " ځـــلا " تـــــه :

د انځر ونه

که دانځر ونه ګل ونیسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پانې،

پانې،

وشیند مه.

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به مې سترګې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به ویښې کړمه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،
د سرو غټيو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه گل ونيسي،
زه به د وربځو له ړندو سترګو نه،
په جل وهلو بوټو، ځاځکی
ځاځکی،
وڅڅېږم،
او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه
که:انځرو
ونه،
گل،
ونيسي.

المان- اپريل-۱۹۹۸

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټۍ ،

د ساړه ژمي په سړه خیله کې وغوړېدې.

خپله توده ارواډې ،

په یخ وهلو ځانګو وویشله.

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

د شنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زري شغلو دې ،

د شپې شډلي کوڅې ووینځلې.

* * *

تا د سمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا د سرو ګلو دباغچو دغوړېدو په هیله ،

تا دبلبلو په یاد ،

تا دسندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې دساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

وربمه ،

وربمه ،

کړې.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنو کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

۲

ته لکه ګل،

لکه له شنو وږمو نه هېره غوټۍ،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د تر خه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدو نکی ستوری،

د سا ړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان- مې- ۱۹۹۸

بدله کوځه

اشنا پردی ، کوځه بدله ښــــکاري

ټوله دنیا راته ، شړله ښــــکاري

پسرلنی ښکلا یې وغـــوړیـــده

دګلو باغ یې له وربــله ښــــکاري

بلبله پام کوه بې هـوډه نـه شـــې

لاره اغزنه تر سنبلــه ښــــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښــــکاري

ځومره اوچت دی افغاني غرورمې

دسوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تـــــودوي

لا یې دحسن ډیوه بله ښــــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښــــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷/ ۲

شپه ده

دلـمر په کلي باندې ، بره شـپـــه ده

دژمي شــپه ده ، بې سحره شـــپـــه ده

سپـــوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي

لکه مــازدیگر تر مازدیگره شـــپه ده

بلخ او هــري په تــروږمیو کـــې ډوب

له بــد خــشانه تر خــیبــره شپـــه ده

رستـــم په ځـاه کې دشــغا لــویدلی

ډکه لــه درده ، له پـــر هره شـــپـــه ده

نـــوروته لمر دی په قســمت ورغـــلی

زمـــوږ په بر خه ، بـــرابـــره شپـــه ده

په تـــورو وریځو کې برېښنا شوه چیرې

که یـــې لـــه زلـفـــو مـروره شپـــه ده

گـــل دوربـــل دې راتـــــه وځـــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمگره شـــپـــه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږ له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

❋ ❋ ❋

ستا له سترګو څڅیدل غمي داوښـــکو
خو په شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نـــه مـــا څـــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

❋ ❋ ❋

مادې ســـترګو لوستلی تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپــې وې
ما لیدل چې تورتمونــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیــارې وې.

❋ ❋ ❋

پو هیدم چې د اغزوپه څوکــو تګ دی

پوهیدم چې د سکروټو ښــــکلول دي
پوهیدم چې په کوچنې بې وسه زړه کې
دغمو دلویـو غرونـــو ځــایـــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخت دغرو له شانه
لاتر اوسه مـوږ هماغسې تنـــهـا یـــو
نه مو لارې بیرته بیا یو بل تـــه رســـي
نه دمینې ناوکۍ منزل تــه بـــیـــا یـــو.

* * *

خوتر اوسه مې هماغسې پـه زړه کـــې
لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه یــادونه
هره ورځ مې سترګې تاپسې غـــړیـــږي
هره شپه راسره مله دي ستا غـــمـــونـــه.

* * *

راته ګرانه یې تراوسه راته ګـــرانـــې
لامې زړه کې ستا دمیـنې اوربـلیــږي
لامې اوس هم دخوبـونو ښاپیرۍ یـــې
لادې مخ راته یالونو کې ځلــــیــــږي.

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنــداري

تشې نه دي ستا دسترګو له تصـــويـره

لامې اوس هم د يادونو پــه مانۍ کـــې

يوه شمه پـــــه لمبو کـــې ده اسيـــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنهاکې پښې.

دژوندون پیتی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په بڼه پرتې ،

ددوارو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللې ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خوچاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

او دتاريخ په ړبرينه اواغزنه‌لاره ،

له هغو ټولو نه يواځې يو تصوير پاتې دى ،

يو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصوير ،

درژيدلو ، نښتيځلو ، آرمانونو ، تصوير ،

اودغمونو ، تصوير ،

پرديسه !

چيرته ځې ، دچا په هيله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په كنډوالوكې

كاوون توفاني

توره ږلۍ

په پلو کې يې شغله په بلې راوړه
که آسمان په ګريوانه کې سپوږمې راوړه
درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
توري شپې دترو ږميو ډولۍ راوړه
زه دګلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزيو نه مې ډکه څولۍ راوړه
دلمبو غو ټيو باغ په سر اخيستی
سپينو وريځو تکه توره ږلۍ راوړه
وچوي دونو وينه په رګو کې
درواغجن پسرلي يخه سيلۍ راوړه
چې دخپلې غاړې هار پرې ښايسته کړي
ماغريب ورته داوښکو ډالۍ راوړه
دښو په سر يې بيا ستوري څليږي
داسې ښکاري ماښامونو دِۍ راوړه
دآشنا دسنو بوی له کلي ووت
لمر ته ورته دزلفو ګيډۍ راوړه.

کابل ـ ثور / ۱۳۷۱

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړیدلي باغه

یو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګینه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې ورېمې په تار کې وپیېمه

او ستا په غاړه به یې وځړوم.

که ته یو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته رانننوزې ،

او بیا دمینې په نوم ،

راته هماغه هیرې شوې ډیوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلویې مینې په نوم ،

زمونږ دهیلو په مانۍ کې امانت ایښې وې

المان

اپریل ۲۰۰۱

هم له تخت، هم له تابوته

نور دې څوک نه پيژني ،

نور دې هيڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دپلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له ياده پردی شوی ښکاري ،

اوته له هر څه اوله هر چا نه پردی يې ورته .

نور دې له غږه دچا زړه نه ريږدي

نور دې له چيغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له ميني ، هم له کرکې تش يې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تيږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور دژوندیو له سرحده تير يې ،

نور دې ځوک نه پېژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیرېږي.

المان

۱۹۹۸ / ۲ / ۲۸

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نیولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزموږ په سوزیدلو کروندو ووره .

* * *

سږ کال خوهم لکه د تیرو په شان ،

داسې ښکارېږي پسرلی نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی د رامبیل نه را ځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وړي د نارنجو غوټۍ .

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نیالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

ملیار په باغ کې د تبرونو بزغلي کرلي .

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکیدل ،

او په ګل خیزو د ښتو ،

دګنډيريو زهرجنې څانګې وغوړيدې ،

کوچيان رانغلل ، په بيديا کې کيږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اور ونه لګيد .

جړاوې نه شوې په ځنډيو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپيلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نيولې ديو ه څاڅکي اوبو په هيله.

* * *

سږکال خو هم دتو تکيو دوزرونو سرود ونه غږيد ،

زموږ دکلي دمسجد په نړيدلي چت کې ،

دتوتکيو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې.

څوک به آيت د "ابا بيل" ووايې

څوک به کاڼو ،

دسپيرې دښتې ،

پيلان وولي.

* * *

سڼ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د « رحمت » يو څاڅکې ونه څڅيده.

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسيدو .

* * *

بارانه ووريږه ،

تاته زاری کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله.

المان

اپريل ۱۹۹۳

دایمان په‌لمن

لامې تراوسه ستوري څاڅي دګریوان پــه‌لمــن
دزړه دودونه مې لګیږي داسمان پـــه لـــمــــن
دګلو ناوې نا امیده دسـپرلـــي ډولـــۍ کـــې
زخمي بلبل ورته ژړیږي دخزان پـــــه لـــمــــن
پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تـیـــــروم
کاشکې یوه شیبه ویده وای دجانان په لـمـــن
وجود مې اور اخلي سوزیږمه ، لمبه لمبه شــم
چې دسکروټو باران ګورم دافغـــان په لـمــــن
ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبـا نه خالـــي
دمیکشانو ډلې ګرځي دبیا بان پـــــه لـمـــن
بیا زوړ زاهد دی بیا هماغه محتسب وختونه
بیا مې داغونه دي چې څاڅي دایمان په لمــن
هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زیړو ګلـــو
لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/۲/۲۳

د سکروټو په اقليم کې

د سکروټو په اقليم کې ګلان نـشتــه
په خوړلن کې غاټول کله زرغونــيږي
ګله ! بل چيرته يې ځاره دوړمـــې لار
سيلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هيږي.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري کړم په سترګو
که قسمت يو ځلي بيا وطن ته بــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښايست چمن ته بو تلم

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندي مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسـيږي
دتر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رســـيـږي
ددې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شــپو کـــې
ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکـــه دژمــــي دکمــره پـــه ســر ولاړه ونـــه
له وږمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيــږي
لکه داوښکو څاڅکی پريوتم په خپل ګريــوانــه
تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رســـيــږي
په پټه خوله يې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامې هيره اسويلي ته مې لاس نـــه رسيـــږي
چې پکې وځکمه ديار دخوږې مينې تـــرخــــه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيـــږي
ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شپـــبـــو
خو ګريوانه دزندګي ته مې لاس نه رســـيـــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

لمر ته سرود

٣

لمره !که ته په خوب ویده پاتې شې

او یو ځل بیا زمورږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې

څوک به د شپې په تکه توره دړه ،

د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،

پدې اغزنه شپه ونه غوړوې

څوک به دژمي په یخجنو دښتو ،

د پسرلي د ګلو سین سم کړي.

څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،

د نسترنو له تنکیو غاړو وښو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

وږمې ویښې

کړي .

ځوک به د دښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لونې ،

دڅپلو څڅو په وریښمینو نوراني ټالو نو وزنګوي.

ځوک به د مستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي.

ځوک به دځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپین سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به دباغ په غوږ کې ووايي دګل دغوړیدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې.

المان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

دمینې ترږون

بیامې جــــانـــانـــــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه
ستا دخـــــوږو ، خـــوږو یـــــادونو بـاران ووریـــده
بیا مې دمــــــړاوو خاطــــــرو په رژیدلــــي چـمــن
دپسرلي دســـــرو ګلـــــونـــــو پـــاران ووریـــده .

* * *

کلونه وشــــــول چــــــې له تا نه جلا شــــوې یـمـه
کلونه وشــــــول چـــــې په تا مې سترګې نه خوږیږې
کلونه وشــــول چـــــې دنیا لکه زنــدان ده راتـــه
کلونه وشــــــول چـــــې دسا وزر مې نـــــه غوړیږي

* * *

اوس مــــې یـــادیـــږي هغـــــه تللې هغه تیرې شیبې
هغه دګلـو غـــــونــــدې ښکلـــــي اورنګین وختونـه
هغه دمینې درنې پــــــه میـــــو مــستــــي ورځــــې
هغه ســـــاده ، هـغـــه سپـــیـــڅلي نازنین وختــونـه

* * *

چې مــې لـــه تـــا ســــره ترږون پـکې دمیـــنې وکــــه
چې ستا پــــــه غـــیـــــږه کـې مـې ځان او جهان وپیژنده

ته مــــې کعبـــه شـــوې درته زه په لمانځه ودریـــدم

ستا په لمنه کې مـــې هـــوډ او ایـــمـــان وپیژانـــده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنـــتي ښـــایـــســـت تـــه

د سروغوټیو غوندې ښکلې ســـور غـــزل ولـــیکم

ماویل زه به دې دتور ټکري پـــه تـــورو څـــنډو

دلمر په اوښکو حماسه د سره تـــــکل ولـــیـــکم

* * *

ما ویل زه به ستادزلفو په حسینو شـــپـــو کـــې

دابدي مینې ځلانـــده ســـتـــورې وځـــلـــوم

ما ویل زه به ستادمخ هغه سپیڅـــلې ســـهـــار

د پسرلي دشنې وږمـــې په عـــطـــرو ولـــمبوم

* * *

ماویـــــل زه په دتیـــارو اوږده ، اوږده لاســـونـــه

ستا پـــه زرینو ، پرتـــمـــیـــنـــو زلـفـــو وتـــړمـــه

ماویل زه به دبـــــدرنګې شپـــې ناولې کـــجـــیـــر

دسپینې ورځـــې درنـــا پـــه غـــشو وولـــمـــه.

خودتیارو دخدای ، بدرنگه ارده بله وه
ستا برخه لیک یې دبادونو په وزرو تاره
ستا په تندي یې آیا تونه دلمبو ولیکل
ستا په ټیکري یې دسرو وینو سمندرو تاره

* * *

مامرغلرې ستا له سترګو نه راټولې نه کړې
مادې په زلفو دآرمان کلونه ، ونه ټومبل
دماتمونو توروشپو ته دې څراغ نه شومه
دزړه داغلي پرهارونه مې دې ونه ګنډل

* * *

چې ستا دزړه په ښار لښکرې دماتم وختې
مایې یوازې په سرو سترګو تما شا کوله
ستا په دردونو اوپه خپلې بې وسۍ مې ژړل
ته سوزیدې مادرته هیله دبقا کوله

* * *

خدایزده چې ستا په زوریدلي زړه به څه تیریږي
ښایي چې ستا ته به بې هوډه ، بې وفا ښکارمه
ته به مې وړ دخپلې مینې دپرتم نه ګڼې

تاتـــه بـــه مـــات ښـكارمه تاته به رسوا ښكارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه يـمـه ، خوجانانه بې وفا نه يـمـــه

دتومتونو زنجـيــــرونـه په پـښـو ګـرځـوم

له تا نـــه لـيـــرې ، پـه پرديو نا آشنا كوڅـو كـې

دمجـبـوري، دژونـدون پـيتي پـه اوږو ګرځـوم

* * *

خوستـــا دستــرګـــو په زيارت باندې قسم كومه

يوه شيـبـه دې هـم لـــه ياده جلا شوى نـه يـم

دشنـــه بـــاور په كرونده مې لا هــــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پــه تـږون باندې ختلې نـه يـم.

* * *

دياد پـــــه دښـتـــه كـــې مې څري ستا دميني هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـــا دحســـن په ګلونـــو پټه

دذهـــن دړه مــې يـــوازې ستـــا نـا مـه پـوښـلې

دزړه مانۍ مې ستا په ښكلو تصـويـرونـــو پـــټـه.

المان

جنوري ٢٠٠١

د تروږمیو بهیر

ستا د زلفو سلسلې مې د یا دونو سـلسـلې شوې

د یوې شیبې خنداوه ، د غمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی راښکاره که ، د تیارې شپې له کنډوه

چې د لمر زرینې څپې ، د دودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، د آشنـا د قـدم لاره

خو وعدې د نن سبا یې ، د کلونو سـلسـلې شوې

د ا بهیر د تروږمیو ، د رڼـا پـه کالـه راغې ؟

که شیبې د خوشالیو ، د ویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شـتـه

د کوثر د امید تنده ، د عمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، د دوزخ په څنډو ګـرځـم

هم ثواب او هم ګناه مې د اورونو سـلسـلې شـوې

ما یې زلفې ښکلولې ، په خندا یې راتـه وویـل

چې کاوونه دادې پېښو ته ، د دامونو سلسـلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

د سپلمۍ ګلونه

چې خندا یې ورېده ، له اننګیو
اس یې اوښکې د غم ثاڅي له ککیو
د دیوانو دلښکرو چپاو راغی
کوه قاف نه کډه وکړه ښاپیریو
رنګ وبوی یې داشنا دکلي نه دی
کا غذي ګلونه راوړل پسرلیو
بیا یې موږ ته کوم ناتار په خوب لیدلی ؟
دآسمان ناولو ستر ګو خونړیو
د ممانهو لښتې ریږدي له وحشته
تبر شین شو په ځنګله کې دڅیرېیو
رژوي زرغونې پاڼې دنارنجو
دلمبو څپې راوړې دي سیلیو
د زنځیر ترانه کښیناسته په شوندو
د شمشیر ترانه پریوته په مریو
نه بلبلو د شنه فصل زیرې راوړ
نه خو بیا غاړې تازه کړې توتکیو
خړې تالې سوزیدلې سپیرې دښتې

ښکلې نه شوې د غاټولو په غالـيــــــو

نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه

نه د ګلو لښکر وخوت په غونـډ يـــــــو

نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې

نه په دښته کې بیا وخندل ريـــــد يــــو

نه رامبيل زلفې خورې کړې په ګـــــلابو

نه نرګس واخيسته ناز د چـنبيليــــــــو

نه د مشکو کاروان راغې له خـــتنــــــه

نه په غرو کې عطر وشيندل هوســــيو

نه شبنم مخونه ووينځل د پـــــاڼــــو

نه وږمې شونډې تازه کړې د غوټـــيو

نه بيا پيغلو په پلو کې غونچې راوړې

نه يې زانګې اميلونه پـــه غـــــــړيــــو

نه سپوږمۍ شوه د مينو پيـــغـــامبـــــره

نه را وختلې نجونې ، په بلـــــــيــــــو

نه ساقي سکروټې توبې کړې په جام کې

نه راجګې شوې لمبې له کــنډوليـــــو

نه سوما شته نه متونه د کــــــوثـــــرو

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شهیو

نه د مینې په مزار شمه شوه بله

نه ځلا په " نوبهار " کې د سپر غیو

نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکې

د ماتم کالي اغوستي کابلیو

نه ګرمي د رزم پاتې نه د بزم

نه شرنګا د زولنو نه د بنګړیو

سپوږمۍ و نغښته د وریځو په ټیکري کې

ستورو ولمبل د توري شپې په پیو

د سهار زخمي سرباز په وینو سور شو

مرغلین کڅونه و نیول غدیو

د تقوا جامې په تن د شیطانانو

د تسبو امیل په غاړه دلولیو

دیما په تخت جګړه ده د کربوړو

د ویاړونو تاج په سر د چرمښکیو

ړنګیو ي د نیک وبد د تو پیر پوله

پروني مخونه سپین کړل ننیو

په شملو کې یې پرتم د پرون نشته

دغرور هنګامه تللې له پـــګــړيـــو

چې نهنګ يې ځان باله د دريــابـــونه

اوس يې ګوره په وياله کې داوبړيـــو

آرمانونه شول پوره د ميــر ځـــمنـــو

وينې څاڅي د مردانو له کـــوپـــړيـــو

د زنګي غلام د تورې درنـــــا وي تـــه

د با با پګړې را کوزه کړه لـــمسيـــو

بيا هما غه تورې شپې تورې ســـنـدرې

بيا هما غه تور يرغل د تروږمـــيـــو

بيا هما غه محتسب زاړه وخـتـونـــه

بيا هما غه زړه لـــوبـــه د پـيـــړيـــو

بيا هما غه د بل تـــوره دورور غـــاړه

بيا هما غه سور د زخ د دښـــمـنـيـــو

تورې وريځې توروي ځلانده ستـــوري

تورتمونه زنګوي لمر په کـــمـــڅـيـو

د سپلمۍ ګلونـــه وړ دوربـــل نـــه دي

چا اخيستې ده ميـــوه له ګـنـډيـريـو

* * *

دغرور غرمو سر تېيتـــي ورتــه مه شې

دوطن دډګرونو ، نــنـــــګيـالــيـو

پيلامه دبل سفر ده ستړي مــه شـــــې

داغـــــزنــــو اوږدو لارو لارويــــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

ستوري

بيګاه ستركو د اسمان ژړلـــــي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختــــلي ستوري
شپه لانده سبا شـوې چې شـــپه راغلـــه
تر ورېمى لا تللې نـده، تـللي ستـــوري
سپين سهار يې تور ما ښام ته قــرباني كه
شپې په غشو د تيارو ويشتلي ســـتوري
د افق لـــمنـــه ســـره شـــوله په وينو
چا پـــه تـــوره د ستـــم وژلي ستوري
څه پروا ده كه سيلۍ ګلو نـــه يـــوورل
ما پـــه زلـفـو د جانان ټو مبلي ستوري
چا خـــالـــونـــه بـــا يلولـــي چا سرونه
مورېد ميـــنـــې په سره لار بايللي ستوري
د رڼا لـــه ګـــريـــوانـــه و تلي ستوري
نن كـــوټـــې د اسمان تشه توره ښكاري
پكې نه ځلـيـــږي سپين سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

يوارمان

کلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه تږوله د ګلوييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاروييو تش شي

او بنديز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او خټينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و ننبلوي.

زه بيا را پا څيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو ځولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې،

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولولمه،

نه پکې ستا سمسور ښایست ووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پاسه وغوړوي

کو څې راویښې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

بیا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر